НАРОДНА АРМІЯ
28 серпня, 2015
#76 (5411)

«ВІД ТИХ, ХТО ПОТРАПИВ У ПОЛОН ДО БОЙОВИКІВ, НІ ДЕРЖАВА, НІ СУСПІЛЬСТВО НЕ ВІДВЕРТАЮТЬСЯ»

СЬОГОДНІ РАДНИК ЗАСТУПНИКА МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ВАСИЛЬ БУДИК РОЗПОВІДАЄ ПРО ТЕ, ЯК ОБМІНЮЮТЬ НАШИХ СОЛДАТІВ ТА ОФІЦЕРІВ НА БОЙОВИКІВ, ХТО ДОПОМАГАЄ В ЦЬОМУ ПРОЦЕСІ, ЩО ВІДЧУВАЄ ЛЮДИНА, ЯКІЙ ЗАЛИШИЛОСЯ ЖИТИ КІЛЬКА ХВИЛИН.
стор. 7

Навіть за той короткий час, поки в зоні АТО використовували Мі-24, пілоти набули чималий бойовий досвід

ВЕРТОЛІТНИКИ ДІЮТЬ НА ГРАНИЧНИХ ВИСОТАХ

Ще два роки тому більшість льотних завдань, які сьогодні виконують наші пілоти, ніхто навіть не наважився б поставити

Бойовики російсько-терористичних угруповань періодично розповсюджують дезінформацію про нібито застосування українцями бойових вертольотів. Насправді ж, на початку вересня виповнюється рік, як за умовами Мінських домовленостей армійська авіація Збройних Сил України не здійснює бойових вильотів із застосуванням озброєння.

Але це не означає, що вертолітники не піднімаються в повітря. Екіпажі бойових Мі-24 несуть постійне чергування на визначених аеродромах та періодично здійснюють супровід Мі-8 під час виконання ними специфічних завдань. А ще — проводять тренування. Після втрат на початковому етапі війни пілоти перейшли до застосування нової тактики, яка потребує неабияких навичок.

А от для транспортних вертольотів роботи менше не стало — інтенсивність їхньої експлуатації не знизилась. Пілоти Мі-8 у зоні АТО займались евакуацією поранених та перевезенням військ і техніки. Вони літають удень, уночі, у складних метеорологічних умовах і виконують такі завдання, на які два роки тому ніхто б не наважився.

Чому військові вертолітники в зоні АТО не літають вище 10 метрів, які завдання сьогодні виконують наші льотчики, чого вони досягли і які особливості застосування вертольотів на Сході країни — в ексклюзивному інтерв'ю начальника армійської авіації Командування Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-майора Валентина Пістрюги.

стор. 4

МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ФОРМУЄ ПОЛІГОН

ВЧОРАШНІ ШКОЛЯРІ ПЕРЕВІРИЛИ ВЛАСНУ ПСИХОЛОГІЧНУ ГОТОВНІСТЬ ДО ПРОДОВЖЕННЯ АРМІЙСЬКОЇ КАР'ЄРИ
стор. 5

«Е-ЗДОРОВ'Я» ВРЯТУЄ НЕ ОДНЕ ЖИТТЯ

У НАЦІОНАЛЬНОМУ ВІЙСЬКОВО-МЕДИЧНОМУ КЛІНІЧНОМУ ЦЕНТРІ ВИПРОБОВУЮТЬ НОВУ МЕДИЧНО-ІНФОРМАЦІЙНУ СИСТЕМУ
стор. 8

«УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕГІОН» НАСЛІДУЄ ШВЕЙЦАРСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ РЕЗЕРВ

СЬОГОДНІ ЗНАЧНО ПОБІЛЬШАЛО ЧОЛОВІКІВ І ЖІНОК, ЯКІ БАЖАЮТЬ САМОСТІЙНО НАВЧИТИСЯ ВІЙСЬКОВІЙ СПРАВІ
стор. 9

УКРАЇНА ДАЛА ФРОНТУ МАЙЖЕ 6 МІЛЬЙОНІВ БІЙЦІВ

2 ВЕРЕСНЯ 70 РОКІВ ТОМУ ЗАКІНЧИЛАСЯ ДРУГА СВІТОВА ВІЙНА. ЗА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ ВІД ФАШИСТІВ ЗАПЛАЧЕНО МІЛЬЙОНАМИ СОЛДАТСЬКИХ ЖИТТІВ РАДЯНСЬКИХ БІЙЦІВ, ЛЕВОВУ ЧАСТКУ ЯКИХ СТАНОВИЛИ УКРАЇНЦІ
стор. 12

ЯК ВИЖИВАЮТЬ НЕВИЗНАНІ «РЕСПУБЛІКИ»

НЕОІМПЕРСЬКА ПОЛІТИКА КРЕМЛЯ ВИЛИЛАСЯ ДЛЯ ЦИХ ТЕРИТОРІЙ В ІЗОЛЯЦІЮ ВІД СВІТУ, ЗУБОЖІННЯ Й ЕКОНОМІЧНУ ВІДСТАЛІСТЬ
стор. 14

ВИБУХИ МІН НЕ ЗАВАЖАЮТЬ СПІВАТИ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

ОДНІЄЮ ІЗ ПРИЧИН ТОГО, ЧОМУ МОЛОДА СПІВАЧКА МАРІЯ ЯРЕМЧУК НАВАЖИЛАСЯ ВИСТУПАТИ В ЗОНІ АТО, СТАВ ПРИКЛАД ЇЇ БАТЬКА, ЯКИЙ ЗНАХОДИВСЯ САМЕ ТАМ, ДЕ БУВ ПОТРІБЕН СВОЄМУ НАРОДУ
стор. 15

«ГАРЯЧА» ЛІНІЯ

CALL-ЦЕНТР МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ДЛЯ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ ГРОМАДЯН — (044) 454-41-36. ЦЕНТР ПРАЦЮЄ ЩОДНЯ З 9.00 ДО 18.00

ПРЕЗИДЕНТ ДОРУЧИВ ЗАБЕЗПЕЧИТИ ПРОВЕДЕННЯ ЗАХОДІВ З НАГОДИ ДНЯ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

Президент Петро Порошенко підписав Указ «Про відзначення у 2015 році Дня захисника України». Заходи спрямовані на належне вшанування бойового подвигу та самовідданості громадян, які присвятили своє життя служінню українському народу, посилення суспільної уваги та турботи про захисників рідної землі, збереження та розвитку національних військових традицій, повідомляє прес-служба глави держави.

Кабінету Міністрів доручено у двотижневий строк створити організаційний комітет із підготовки та відзначення цьогорічного Дня захисника України. Уряд має забезпечити проведення в Києві та інших населених пунктах України урочистостей, зокрема за участю керівництва держави та органів місцевого самоврядування, військовослужбовців, учасників Революції гідності, представників духовенства, української діаспори і дипломатичного корпусу.

Також указом пропонується звернутися до релігійних організацій із пропозицією провести 14 жовтня 2015 року панахиди за загиблими та молебні за захисників України.

Обласним та Київській міській державним адміністраціям доручено розробити в місячний строк регіональні плани заходів, а Міністерству освіти і науки разом із представниками громадськості провести у вересні-жовтні Всеукраїнську молодіжну та дитячу акцію «Напиши листа захиснику України».

СВІТОВИЙ КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ ОПІКУЄТЬСЯ МЕДИЧНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ВІЙСЬКА

Заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції Ігор Долгов у Києві провів зустріч з представниками Світового конгресу українців, у ході якої проінформував про постійну роботу, яка ведеться Міністерством оборони України задля покращення медичного забезпечення Збройних Сил України, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Зокрема, Ігор Долгов повідомив про розробку проекту Військово-медичної доктрини України, а також систематичну підготовку медичних інструкторів, до якої постійно залучаються фахівці із Канади, США, Швеції та інших країн.

Представник Ради волонтерів при Міністерстві оборони України повідомила про роботу в зоні антитерористичної операції щодо покращення медичного забезпечення Збройних Сил України, зокрема щодо впровадження тестових програм евакуації.

Заступник Міністера оборони України наголосив на важливості розширення співпраці зі Світовим конгресом українців не лише в медичній сфері, а й в інформаційній роботі, зокрема в організації військового телебачення та радіо.

Своєю чергою директор гуманітарних ініціатив Світового конгресу українців Уляна Супрун повідомила про роботу, яку вже понад рік проводить громадська організація «Захист патріотів». На даний час завдяки допомозі Світового конгресу українців за напрямом тактичної медицини підготовлено понад 25 тисяч військовослужбовців Збройних Сил України та інших військових формувань та надано понад 20 тисяч індивідуальних аптечок. У ході роботи волонтери організації «Захист патріотів» здійснили певне оцінювання медичної допомоги в зоні АТО, результати якого будуть надані для ознайомлення за два тижні.

У МІНОБОРОНИ НАБРАЛА ЧИННІСТЬ АНТИКОРУПЦІЙНА ПРОГРАМА

Документ містить дієві механізми, які забезпечать відкриті алгоритми діяльності, суворий контроль, зокрема й міжнародний, на різних рівнях управлінської вертикалі

Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак затвердив «Антикорупційну програму Міністерства оборони України на 2015–2017 роки». Фахівці оборонного відомства першими серед центральних органів виконавчої влади опрацювали цей документ, який охоплює всі сфери військової діяльності.

— В Антикорупційній програмі закладені дієві механізми, які забезпечать відкриті алгоритми діяльності, суворий контроль, зокрема й міжнародний, на різних рівнях управлінської вертикалі, — зазначив заступник Міністра оборони України — керівник апарату Петро Мехед.

Своєю чергою тимчасовий виконувач обов'язків директора Департаменту внутрішнього аудиту та фінансового контролю Міністерства оборони України полковник Сергій Кириченко зауважив, що в оборонному відомстві продовжуються розпочаті торік реформи щодо запровадження міжнародно визнаних стандартів відповідального управління внутрішнього контролю («good governance»).

За його словами, на базі Національного університету оборони України імені Івана Черняховського за підтримки міністерства оборони Великої Британії, Ініціатива НАТО «Білдінг Інтегріті» та міжнародної організації «Трансперенсі Інтернешнл» підготовлено 90 внутрішніх аудиторів як з Міністерства оборони України, так і з інших державних органів.

Іван СТУПАК

ОГОЛОШЕННЯ

Регата «Пам'ять» запрошує!

З 3 по 6 вересня 2015 року в Києві на водно-спортивній базі «Зеніт», що на Трухановому острові, відбудуться XXV Міжнародні героїко-патріотичні змагання серед дітей та дорослих з веслування на байдарках і каное «Пам'ять». Змагання присвячені пам'яті воїнів-спортсменів, які виконували військовий обов'язок у роки Другої світової війни, локальних війнах, інших гарячих точках та віддали своє життя заради миру на землі.

Запрошуємо всіх бажаючих вшанувати пам'ять загиблих та повболівати за спортсменів й відвідати водно-спортивну базу «Зеніт».

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — технічний майданчик військового містечка № 254 площею 30,0 кв. м. та щогла для розміщення 4-х антеномісць.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: Київська обл., Києво-Святошинський р-н, с. Віта-Поштова. Балансоутримувач: Київське квартирно-експлуатаційне управління (далі Київське КЕУ).

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою укладення договору оренди.

Орієнтована дата оцінювання — 31.08.2015.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше, ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 12:00 15 вересня 2015 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107. Телефон для довідок: 0674050140 або (044) 242–81–99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінюваня нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: нерухоме військове майно — частина нежитлових приміщень будівлі інв. №13, військового містечка № 63, загальною площею 208,4 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінювання: м. Київ, проспект Повітрофлотський, 28. Балансоутримувач: Національний університет оборони України імені Івана Черняховського .

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою укладення договору оренди.

Орієнтована дата оцінювання — 31.08.2015.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443.

Учасники конкурсу для участі в конкурсі надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше, ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 11:00 15 вересня 2015 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107. Телефон для довідок: 0674050140 або (044) 242–81–99.

***

КЕВ м.Чернівці оголошує конкурс з відбору суб єктів оціної діяльності, які залучатимуться до проведення незалежного оцінювання державного (військового) майна:

1.Назва об'єкта оцінювання: приміщення контрольно-пропускного пункту №1–4, 1–5, будівлі №109 (літ.Т) загальною площею 19,40 кв.м. Місцезнаходження об'єкта: м.Чернівці, вул. Героїв Майдану, 41Б.

Орган управління — Міністерство оборони України.

Балансоутримувач: КЕВ м.Чернівці. (м.Чернівці, вул.Українська,43), тел.(0372) 52–57-50, факс (0372) 52–58–16.

Мета проведення незалежного оцінювання: передача в оренду.

Кількість об'єктів необоротних активів згідно з аналітичним обліком (основних засобів): 1 од. (приміщення КПП, (літ.Т) загальною площею 43,80 кв. м).

Балансова залишкова вартість основних засобів: 18242,00 грн станом на 30.07.2015 р. (в т.ч.19,40 кв.м-8079,80 грн).

Розмір земельної ділянки: 0,00236 га, розмір земельної ділянки під об'єктом оренди пропорційний площі будівлі (приміщення 19,40 кв.м).

Місце розташування земельної ділянки: м.Чернівці, вул. Героїв Майдану, 41Б.

Цільове призначення земельної ділянки: для господарських потреб (державний акт на право постійного користування земельною ділянкою серії Б №037683).

Правовий режим земельної ділянки: право постійного користування.

Нормативна грошова оцінка земельної ділянки —

Наявність об'єктів, що містять державну таємницю (так, ні): ні.

Дата оцінювання (дата, на яку проводиться оцінювання майна): орієнтовна дата оцінювання — 31.08.2015.

Конкурсний відбір суб'єктів оціної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за №699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціної діяльності, які

— отримали сертифікат суб'єкта оціної діяльності, виданий відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», яким передбачено здійснення діяльності з оцінювання майна за напрямами оцінювання майна та спеціалізаціями в межах цих напрямків, що відповідають об'єкту оцінювання;

— мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямками оцінювання майна та спеціалізаціями у межах таких напрямків, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні;

— мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 10.06.2013р. №769, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13.06.2013р. за №937/23469;

— до встановленого в інформаційному повідомленні про оголошення конкурсу терміну надали документи, передбачені пунктом 4 розділу II Положення.

Учасникам конкурсу потрібно подати в КЕВ м.Чернівці конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. До підтвердних документів належать:

— заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціної діяльності (додаток 1 Положення);

— копія установчих документів суб'єкта оціної діяльності (для юридичних осіб);

— копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача;

— копія сертифіката суб'єкта оціної діяльності;

— копія свідоцтв про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності;

— конкурентну пропозицію;

— інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, з незалежного оцінювання майна, зокрема схожого майна тощо).

Конкурсна пропозиція претендента подається в запечатаному конверті і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

Конкурсну документацію слід подавати в КЕВ м.Чернівці за адресою м.Чернівці, вул. Українська, 43 каб. 6 до 16:45 07.09.2015 р.

Конкурсна документація подається в запечатаному конверті з описом підтвердних документів, що містяться в конверті. На конверті необхідно зробити позначку «На конкурс з відбору суб'єктів оціної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться 11 вересня 2015 р. об 11:00 в КЕВ м.Чернівці за адресою: м.Чернівці, вул. Українська,43 (каб№5).

Телефон для довідок: (0372) 52–67–23.

***

Чернігівський районний військовий комісаріат оголошує конкурс на заміщення вакантних посад державних службовців:провідного спеціаліста командування; головного спеціаліста відділення офіцерів запасу і кадрів; головного спеціаліста відділення забезпечення (2 посади).

Вимоги до кандидата:

Вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста.

Стаж роботи за фахом на державній службі на посаді провідного спеціаліста не менше 1-го року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3-х років.

Додаткова інформація надається кадровим органом Чернігівського об'єднаного міського військового комісаріату, телефон 3–13–15.

Строк подання документів — протягом 30 календарних днів з дня опублікування оголошення за адресою: м.Чернігів, вул. О.Молодчого, 15.

***

Оголошення №227/1/2562-НЕР
про проведення конкурсу на закупівлю квартир на вторинному ринку в регіонах України

1. Замовник:

1.1. Найменування. **Міністерство оборони України**

1.2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: **00034022.**

1.3. Місцезнаходження: **Повітрофлотський проспект, 6, м. Київ, 03168.**

1.4. Реєстраційний рахунок замовника: 35222201018611, 35229301018611, 35225101018611, 35217001018611.

1.5. Посадові особи замовника, уповноважені здійснювати зв'язок з учасниками (прізвище, ім'я, по батькові, посада та адреса, номер телефону та телефаксу із зазначенням коду міжміського телефонного зв'язку, e-mail): **головний спеціаліст відділу планування та організації будівництва Департаменту капітального будівництва Міністерства оборони України Коломійчук Наталія Анатоліївна, тел. (044) 271–12-92; факс: (044) 226–30-03, departamentbud@ukr.net.**

1.6. Головний розпорядник коштів (повне найменування та ідентифікаційний код за ЄДРПОУ): **Міністерство оборони України, 00034022.**

2. Розмір бюджетного призначення за кошторисом або очікувана вартість предмета конкурсу: **949 739 218 (дев'ятсот сорок дев'ять мільйонів сімсот тридцять дев'ять тисяч двісті вісімнадцять) грн 75 коп.**

3. Адреса веб-сайта, на якому замовником розміщується інформація про закупівлю: **www.mil.gov.ua, Розділ «Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир.

4. Інформація про предмет конкурсу:

4.1. Найменування предмета конкурсу: **закупівля квартир на вторинному ринку в регіонах України, закупівля квартир на умовах пайової участі в регіонах України.**

4.2. Опис предмета закупівлі чи його частин: *лот 1* — м. Київ (Святошинський та Шевченківський райони), **до 40 квартир;** *лот 2* — м. Київ (Солом'янський та Голосіївський райони), **до 40 квартир;** *лот 3* — м. Київ (Оболонський та Подільський райони), **до 40 квартир;** *лот 4* — м. Київ (Деснянський та Печерський райони), **до 40 квартир;** *лот 5* — м. Київ (Дарницький та Дніпровський райони), **до 40 квартир;** *лот 6* — Київська область (смт Гостомель та смт Коцюбинське), **до 10 квартир;** *лот 7* — Київська область (м. Вишгород та м. Ірпінь), **до 10 квартир;** *лот 8* — Київська область (Києво-Святошинський район), **до 20 квартир;** *лот 9* — Київська область (м. Васильків та м. Біла Церква), **до 15 квартир;** *лот 10* — Київська область (м. Бориспіль та м. Бровари), **до 11 квартир;** *лот 11* — м. Вінниця, **до 85 квартир;** *лот 12* — Вінницька область, **до 50 квартир;** *лот 13* — м. Дніпропетровськ, **до 21 квартир;** *лот 14* — Дніпропетровська область, **до 20 квартир;** *лот 15* — Донецька область (м. Артемівськ), **до 15 квартир;** *лот 16* — Донецька область (м. Краматорськ), **до 15 квартир;** *лот 17* — Донецька область (м. Костянтинівка), **до 15 квартир;** *лот 18* — м. Житомир, **до 45 квартир;** *лот 19* — Житомирська область, **до 20 квартир;** *лот 20* — Івано-Франківська область та м. Івано-Франківськ, **до 20 квартир;** *лот 21* — Закарпатська область (м. Мукачеве), **до 3 квартир;** *лот 22* — Закарпатська область (м. Ужгород), **до 4 квартир;** *лот 23* — м. Львів, **до 50 квартир;** *лот 24* — Львівська область, **до 30 квартир;** *лот 25* — м. Миколаїв, **до 35 квартир;** *лот 26* — Миколаївська область, **до 95 квартир;** *лот 27* — м. Одеса, **до 50 квартир;** *лот 28* — Одеська область, **до 95 квартир;** *лот 29* — м. Полтава, **до 10 квартир;** *лот 30* — Полтавська область, **до 20 квартир;** *лот 31* — м. Рівне, **до 35 квартир;** *лот 32* — Рівненська область, **до 20 квартир;** *лот 33* — м. Суми, **до 30 квартир;** *лот 34* — Сумська область, **до 25 квартир;** *лот 35* — м. Тернопіль, **до 15 квартир;** *лот 36* — Тернопільська область, **до 10 квартир;** *лот 37* — м. Харків, **до 50 квартир;** *лот 38* — Харківська область, **до 30 квартир;** *лот 39* — м. Хмельницький, **до 15 квартир;** *лот 40* — Хмельницька область, **до 10 квартир;** *лот 41* — м. Чернігів, д**о 40 квартир.**

4.3. Строк поставки товарів (квартир): *закупівля квартир на вторинному ринку* — **до 30 жовтня 2015 року;** *закупівля квартир на умовах пайової участі* — **до 20 грудня 2015 року.**

5. Строк дії конкурсних пропозицій: **90 календарних днів.**

6. Подання конкурсних пропозицій:

6.1. Місце: **Повітрофлотський проспект, 28А, м. Київ, 03049, Департамент капітального будівництва, 4 поверх, кімната 414.**

6.2. Строк: **09.09.2015 року.**

6.3. Час: **до 12:00 год.**

7. Розкриття конкурсних пропозицій:

7.1. Місце: **Повітрофлотський проспект, 28А, м. Київ, 03049, Департамент капітального будівництва, 4 поверх, кімната 403.**

7.2. Дата: **09.09.2015 року.**

7.3. Час: **о 14.30 год.**

8. Додаткова інформація: Конкурсна документація та зміни до неї розміщуються на веб-сайті www.mil.gov.ua, Розділ **«Державні закупівлі»** — Конкурсна комісія з відбору пропозицій щодо закупівлі квартир. Основні умови договору: відповідно до вимог конкурсної документації.

Вимоги щодо закупівлі квартир на умовах пайової участі:

— наявність декларації про готовність об'єкта до експлуатації або сертифіката;

— ступінь готовності будинку вище 85%.

Для одержання перепусток у разі необхідності отримання конкурсної документації в Департаменті капітального будівництва Міністерства оборони України та подання конкурсних пропозицій в день, що передує дню розкриття, необхідно до 15:00 години повідомити кандидатури представників учасника за тел./факс: 271-12-92; 226-30-03. Перепустка надається за наявності паспорта.

***

Українська військово-медична академія оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

— заступника начальника кафедри військової хірургії факультету перепідготовки та підвищення кваліфікації Військово-медичного інституту, ШПК «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1533–1668 грн;

— професора кафедри військової фармації факультету підготовки військових лікарів Військово-медичного інституту, ШПК «підполковник медичної служби;

— викладача кафедри військової загальної практики-сімейної медицини факультету підготовки військових лікарів Військово-медичного інституту, ШПК «майор медичної служби», посадовий оклад 1180–1250 грн.

Умови конкурсу:

можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають науковий ступінь кандидата медичних наук або вчене звання доцента, педагогічний стаж не менше 3 років

Дата проведення конкурсу — з 31.08.2015 до 29.09.2015 р., термін подання документів — до 29.09.2015 р.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (матеріали):

рапорт по команді;
автобіографія;
завірені копії документів про освіту та кваліфікацію;
службова характеристика;
службова картка;
довідка про придатність до військової служби;
довідка про проходження військової служби;
копії документів про науковий ступінь, вчене звання, список наукових праць (винаходів).

Документи надсилаються на адресу: 04655, м. Київ, Мельникова 24А, начальнику Української військово-медичної академії.

5 МОДЕРНІЗОВАНИХ ЛІТАКІВ ОТРИМАЛИ ЗБРОЙНІ СИЛИ

Військовим льотчикам передано і цей відремонтований і модернізований літак

Президент України — Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко передав 15-й бригаді транспортної авіації відремонтований літак Ан-30Б. Цей борт тепер носитиме ім’я загиблого командира екіпажу, льотчика першого класу, Героя України підполковника Костянтина Могилка. Минулого року він загинув, відвівши палаючий літак від житлових кварталів міста Слов’янськ. Глава держави також вручив сертифікат літака командиру військової частини полковнику Дмитру Філатову.

Цей захід відбувся на Державному підприємстві «Завод 410 цивільної авіації», де Президенту України також представили перспективні розробки українського оборонно-промислового комплексу. Зокрема, сучасні зразки авіаційної техніки, безпілотних літальних апаратів, систем радіоелектронної боротьби, управління військами та протиракетного захисту, засоби радіозв’язку.

Особливу увагу Петра Порошенка привернула вітчизняна автоматизована система управління «МАРС», розроблена для потреб української армії. Вона має поєднати особовий склад, техніку, засоби розвідки, наведення і вогневого ураження в єдиному інформаційному просторі. Щоб кожна бойова одиниця бачила оперативну ситуацію на полі бою і керувалася в режимі реального часу. Шляхом високого рівня автоматизації використання АСУ значно спрощує процедуру прийняття рішень в умовах бою. Наприклад, ціль вказується в межах декількох секунд — саме стільки минає від моменту її виявлення до передачі координат на засоби ураження. Дані передаються в зашифрованому вигляді. Навіть якщо їх перехоплять, на розшифровку знадобиться кілька годин, а упродовж цього часу інформація застаріє. Розгорнути і згорнути систему можна за кілька хвилин, що вкрай важливо в умовах бойової обстановки.

Петро Порошенко також оглянув безпілотний авіаційний комплекс «Фурія», який успішно використовується підрозділами, задіяними у проведенні антитерористичної операції. За допомогою цих комплексів отримують важливу інформацію щодо кількості сил противника, їхнього місця дислокації та переміщення. До складу «Фурії» входять планер, оптична головка, командний пункт з двома моніторами, на яких відображується геоінформаційна система з прив’язкою координат та GPS-позицій планера в повітрі. Другий монітор дозволяє вести спостереження через оптичну камеру.

Тип планера — літаюче крило. При його виробництві використовувалися матеріали зі склотканини, вуглеводної тканини, а також карбон. На ньому встановлений електричний силовий агрегат, що дозволяє досягти високої надійності в польоті. Живлення апарата здійснюється за допомогою двох батарей по 16 тисяч міліампер-годин кожна, що в залежності від погодних умов дозволяє йому перебувати в повітрі до двох годин. Його крейсерська швидкість становить 65 км/год, а максимальна — до 130 км/год. Дальність польоту — близько 50 кілометрів від моменту вильоту до повернення за радіус дії від наземної станції апарата до 30 кілометрів. Він також оснащений денною та нічною оптичною системою спостережень.

БЕЗПІЛОТНИКИ, ЯКІ ЗАЦІКАВИЛИ ОБОРОННЕ ВІДОМСТВО, СПОЧАТКУ ВИПРОБОВУВАТИМУТЬСЯ В ЗОНІ АТО

Окрім цього, Президент України детально ознайомився з літаком Ан-178, який є одним з найкращих сучасних зразків військово-транспортної авіаційної техніки у світі. Новий літак впевнено поводиться у повітрі. Методика його керування дуже близька до пілотування літаків Ан-148 та Ан-158, що суттєво полегшує виконання льотних завдань. Швидкість Ан-178 — 825 км/год, вантажопідйомність — 18 тонн (два стандартні морські контейнери), висота польоту — 12 км, дальність польоту — 5500 км. До того ж він здатний сідати і злітати з будь-яких летовищ, зокрема ґрунтових, що робить його затребуваним і у сфері оборони.

Своєю чергою Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак під час перебування на Державному підприємстві «Завод 410 цивільної авіації» зазначив, що Збройні Сили України отримали п’ять модернізованих транспортних літаків Ан-26.

— Відповідно до державного оборонного замовлення Міністерство оборони України здійснюватиме модернізацію і ремонт бойових і транспортних літаків. Замовлення надійшли на всі підприємства України. Що стосується безпосередньо цього заводу, то ми замовили модернізацію та ремонт шести транспортних літаків Ан-26, з яких п’ять уже поставлено Збройним Силам України, — повідомив генерал-полковник Степан Полторак.

За його словами, вже підписано низку контрактів з виробниками безпілотних літальних апаратів. Розробки, безперечно, заслуговують на увагу. «Проте апарати, які зацікавили оборонне відомство, спочатку випробовуватимуться в зоні АТО. І лише після цього по них прийматимуться відповідні рішення», — підсумував Міністр оборони України.

Ігор ПАРУБСЬКИЙ

«МИ ЗНАХОДИМОСЯ НА ПЕРЕДОВІЙ СТРИМУВАННЯ ІМПЕРІЇ»

Олег Пономар, політичний оглядач, блогер

Цього року стартував новий етап в історії України. Це проекти «Вітрина» і «Військовий тигр». І це не добродійність. Це меркантильний геополітичний інтерес Заходу. Україна повинна стати вітриною або прикладом для всіх пострадянських держав. Прикладом для їхніх народів, що коли ви хочете жити багато, вільно і гідно, — виходьте з-під впливу імперії. Тому що імперія — це корупція, це бідність, це війна, це відсутність свободи і прав людини, це тоталітаризм.

Нещодавно на міжнародній конференції на підтримку України Міністр економічного розвитку і торгівлі Абромавічус сказав, що коли не буде серйозного погіршення на фронті, економічне дно, можна вважати, пройдене. Але для того, щоб поліпшення відчула кожна людина, треба почекати мінімум кілька років. Взагалі, я думаю, проект розрахований років на п’ять, не менше. Чому п’ять років? Президент України сказав, що через п’ять років ми зможемо подати заявку в ЄС. Можливо, це й занадто амбітно, але приблизно термін такий. Остання програма МВФ розрахована на чотири роки. Та й якщо подивитися по історичних аналогіях, після Другої світової війни Німеччину підняли приблизно років за п’ять, Японію — теж.

Ну а «Військовий тигр» — теж зрозуміло. Ми знаходимося на самісінькій передовій стримування імперії зла. Ми — наконечник вільного світу. І для цього ми маємо бути дуже сильні у військовому плані. Як Ізраїль, наприклад.

Для Росії Захід теж підготував проект — «Анаконда». Це складний механізм. Є чотири складові:

1. Економічна: ціни на нафту, санкції, нафтове ембарго.
2. Військова: нарощування військової моці навколо кордонів РФ і створення надсучасної армії в Україні.
3. Політична: пропагандистсько-психологічна демонізація Росії і Путіна.
4. Юридична: позови за Крим, збитий «Боїнг», розбомблений Маріуполь, віджатий ЮКОС, вбивство Литвиненка, арешти майна тощо.

Кожна складова не може працювати, якщо не підкріплена належно іншими. Якщо котрась складова виривається вперед, то потрібний час, щоб підтягнулися інші.

Завдання-мінімум для Заходу — це дочекатися зміни політичного режиму в Росії, коли на її чолі з’явиться передбачуваний лідер, що більш шанобливо ставиться до міжнародного права. В цьому випадку з’явиться можливість через новий адекватний уряд РФ контролювати її ядерні сили.

Бажана для виконання програма — це постановка ядерного озброєння Росії під контроль ООН та інших міжнародних організацій.

Нарешті програма-максимум — це позбавлення Росії її ядерного арсеналу для того, щоб ніколи більше ця країна не могла загрожувати цивілізації тотальним знищенням. Упевнений, що Захід уже тримає цю «дорожню карту» у себе в столі, щоб одного разу серйозно зайнятися нею.

План наших союзників по придушенню Росії працює. Але є одна умова. Одне величезне «АЛЕ». Цей план не вартий і паперу, на якому він написаний, якщо наші воїни не триматимуть лінію фронту.

Єдине, що ми можемо зробити, — зміцнити армію і постійно бути готовими до провокацій. Безтурботне життя закінчилося, тому що Росія ніколи не змириться з тим, що Україна стане успішною європейською країною. У них завжди буде спокуса нам напаскудити.

Це просто. І це так. Америка нам не допоможе, якщо ми самі дамо Кремлю просуватися всередину країни зі своїм «руським міром» і поширювати цю заразу далі. Ось тому ви, хлопці, — хребет того, на чому стоїть Україна зараз.

ВЕРТОЛІТНИКИ ДІЮТЬ НА ГРАНИЧНИХ ВИСОТАХ

Ще два роки тому більшість льотних завдань, які сьогодні виконують наші пілоти, ніхто навіть не наважився б поставити

На початку вересня виповнюється рік, як за умовами Мінських домовленостей у зоні АТО не застосовуються бойові літальні апарати.

Про те, які завдання сьогодні виконують наші льотчики, розповів начальник армійської авіації Командування Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-майор Валентин Пістрюга.

— Валентине Михайловичу, як позначилися Мінські домовленості на діяльності армійської авіації в зоні АТО?

— Ми чітко їх дотримуємося. Після того, як за результатами переговорів у Мінську було оголошене перемир'я, армійська авіація вильоти на бойове застосування не виконувала. Це стосується бойових вертольотів Мі-24. Їхні екіпажі несуть постійне чергування на визначених аеродромах та періодично здійснюють супровід Мі-8 під час виконання ними специфічних завдань.

Щодо транспортних Мі-8, то інтенсивність їхніх польотів не знизилась. Бо основне їхнє завдання — евакуація поранених та перевезення військ і техніки.

— Наскільки часто застосовуються в зоні АТО транспортні вертольоти?

— Інтенсивність досить висока. Вони літають удень, уночі, в складних метеорологічних умовах. Льотчики мають чимало годин нальоту. Тільки станом на початок серпня наші вертолітники налітали більше 5 тисяч годин, що в середньому становить понад 35 годин. У мирний час наліт ледве досягав 20 годин. Але зазначу, що це середній результат, тобто поділений на всіх льотчиків, що проходять службу в армійській авіації. Індивідуальний же наліт окремих з них значно перевищує 100 годин.

— Які завдання виконують вертолітники і в чому їхня особливість?

— Головним на сьогодні є евакуація поранених. І ця робота суттєво відрізняється від перевезення військ, де посадочні майданчики визначаються заздалегідь, маршрут польоту планується і коригується завчасно. А під час медичної евакуації рішення льотчиками нерідко приймаються за ситуацією.

ЦЕ ТІЛЬКИ В КІНО ВЕРТОЛЬОТИ ПРИЛІТАЮТЬ НА ПОЛЕ БОЮ І ЗДІЙСНЮЮТЬ ПОСАДКУ ПОСЕРЕД ВИБУХІВ

Спочатку нам досить часто ставили завдання вивозити поранених практично з поля бою. Але ж треба розуміти, що вертоліт так застосовувати не можна. Це тільки в кіно вони прилітають на поле бою і здійснюють посадку посеред вибухів. У реальному житті навіть добре відомі машини MEDEVAC, які виконують евакуацію поранених в арміях НАТО, здійснюють свої вильоти з урахуванням ризику потрапити під вогонь засобів ППО противника.

Який сенс в евакуації поранених, коли ймовірність бути збитим сягає майже 100 відсотків? За таких умов загинуть і поранені, і екіпаж вертольота. Адже гвинтокрил є досить великою ціллю, яка в момент посадки майже беззахисна перед усім, що може стріляти.

Звичайно, нерідко доводиться здійснювати посадки і в небезпечних місцях. Тоді пілоти намагаються вибирати майданчики, прикриті висотами, лісосмугами, висотними будівлями. Можу додати, що льотчики вже настільки навчені, що для них абсолютно нескладно сісти у будь-якому місці.

— Яка операція транспортних Мі-8 була найскладнішою?

— Рік тому нашим пілотам довелося виконувати евакуацію поранених з-під Іловайська, з території, яка перебувала під контролем бойовиків. Завдання виконували дві ночі поспіль. Літали в темряві, щоб знизити ризик. Відповідна домовленість була, але ж ви знаєте, з тієї сторони діють групи, які фактично нікому не підпорядковуються. Одна черга з кущів по вертольоту — і ніхто не буде розбиратися, хто це зробив, а надто — на ворожій території. І такий випадок був. Один з екіпажів при заході на посадку був обстріляний з ПЗРК. Пілот діяв професійно — він виконав протиракетний маневр і зберіг машину та екіпаж.

Начальник армійської авіації Командування Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-майор Валентин Пістрюга

— Чому бойовики періодично поширюють інформацію про нібито застосування українських бойових вертольотів?

— Це не інформація, це дезінформація. Суть таких повідомлень полягає в тому, щоб укотре звинуватити Збройні Сили України в недотриманні Мінських домовленостей. Як насправді застосовуються наші вертольоти, я вам розповів.

— Що скажете про досвід застосування бойових Мі-24?

— Навіть за той короткий час, поки використовували Мі-24, пілоти набули чималий досвід. Після серії втрат екіпажі «двадцятьчетвірок», аби не бути збитими засобами ППО, не мали інших варіантів, як «впасти» на гранично малі висоти і цим убезпечити себе. За цих умов якщо противник їх і помічає, то не встигає прицілитися. Але така тактика містить і недолік — у більшості випадків вона унеможливила ведення вогню з озброєння вертольотів. Пілоту необхідно бачити ціль, а для цього потрібно піднятися на висоту хоча б 50–100 метрів. Тому нашим льотчикам довелось на ходу вчитись ефективно накривати цілі з великої дальності, що становить 6–8 кілометрів. За таких умов вертоліт не потрапляє в зону дії ПЗРК, але цей спосіб дій висуває високі вимоги до підготовки екіпажів. І перед забороною польотів наші пілоти досягли серйозних успіхів у цьому. Та відсутність бойових вильотів у зоні АТО не означає, що вертольоти стоять на приколі на аеродромах базування. Набутий досвід запроваджено у систему бойової підготовки і вертолітники нарощують свою майстерність на полігонах.

— Чи доводилося вам особисто вилітати на бойові завдання?

— Так, звичайно. Зрештою, аби оцінювати дії своїх підлеглих, і відповідно коригувати їхню підготовку, я маю чітко усвідомлювати, в яких умовах здійснюються польоти в зоні АТО.

— Ви маєте досвід бойових вильотів у Афганістані. Чим відрізняються умови виконання завдань армійською авіацією там і зараз — у зоні АТО?

— Передусім, тут ми стикнулись із великою кількістю засобів ППО, що є в противника. В Афганістані спочатку основну небезпеку становила стрілецька зброя, зокрема великокаліберні кулемети. За таких умов ми піднімались на великі висоти, де стрілецька зброя була неефективною. Влучити на 1000 метрів у вертоліт навіть з кулемета можна здебільшого тільки випадково. Так і працювали з висоти, в піке. А коли в моджахедів з'явились переносні комплекси «Стінгер», перейшли на малі висоти. Але там інша місцевість, маршрут можна було прокласти так, щоб сховатись від засобів ППО. Радіолокаційні засоби противника в горах також були не надто ефективні, тому працювати по нас бойовики могли тільки при візуальному контакті. А на Донбасі географічні умови інші. До того ж противник випробував по наших бойових машинах — і вертольотах, і літаках — мало не всі зразки озброєння ППО, також і найновіші, що є в російської армії.

Та й психологічно в Афганістані було легше. Там ми були над чужою територією, душмани переважно діяли в горах, а не закріплювалися в населених пунктах із мирним населенням. Наші аеродроми були розташовані так, що над ними ми літали вільно, на відкритій місцевості, яка проглядалась і охоронялась. А тут застосування ПЗРК можна очікувати в будь-якому місці, навіть на аеродромі базування.

— Як ви оцінюєте нинішній рівень підготовки екіпажів?

— Екіпажі, особливо це стосується Мі-8, сьогодні настільки стали злагоджені, що можна дивуватись і захоплюватись, спостерігаючи за ними під час виконання польотного завдання. У них уже практично відсутні переговори, взаємодія відбувається на рівні жестів, навіть незначних. Під час польоту на висоті 5–10 метрів лісосмуги, лінії електропередач або будь-який об'єкт, наприклад, автівка, можуть становити потенційну небезпеку. Це вимагає миттєвої реакції й абсолютної взаємодії.

Зазначу, що польоти на гранично малих висотах вже стають для вертолітників звичкою, тому навіть за межами зони АТО вони роблять так само. Деякі з вертолітників навіть вважають, що літати високо нудно (усміхається).

Примітно, що сказане стосується й молодих льотчиків 2012–2013 років випуску. Раніше за короткий період досягти такого рівня було практично неможливо. На початку АТО першими, хто направлявся в зону бойових дій, були пілоти, які мали великий досвід служби в миротворчих місіях.

Сьогодні екіпажі активно використовують прилади GPS, електронні карти, що значно підвищують ефективність повітряних засобів. Зауважу, що два роки тому більшість польотних завдань, які сьогодні зазвичай виконують наші вертолітники, ніхто навіть не наважився б поставити. Я пишаюсь тим, що служу і керую армійською авіацією і тими пілотами, які виконують будь-які завдання.

— Чи надходить на озброєння армійської авіації нове обладнання, яке підвищить її ефективність?

— Звичайно. Крім сучасних систем навігації, ми почали використовувати станції оптико-електронного пригнічення «Адрос», які досить ефективно захищають від керованих ракет з інфрачервоними головками самонаведення різних типів. Є нова система теплових пасток, більш потужних і ефективних, з функцією автоматичного вмикання в разі фіксації пуску зенітної ракети. Це виключає нераціональне використання зарядів. Зараз очікуємо надходження нових екранно-вихлопних пристроїв. Тобто поступово виходимо на той рівень, якого досягла авіація армій розвинутих країн.

Бесіду вів Роман ТУРОВЕЦЬ

МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ФОРМУЄ ПОЛІГОН

Вчорашні школярі перевірили власну психологічну готовність до продовження армійської кар'єри

Першокурсники Військової академії (м. Одеса) пройшли перше випробування полігоном на шляху до офіцерських погонів. Днями на базі Центру забезпечення навчального процесу академії завершився польовий вихід у межах курсу первинної військово-професійної підготовки.

Упродовж двох тижнів новобранці академії вчились пересуватись полем бою, вибирати місця для стрільби, опановували матеріальну частину автомата Калашникова та намагались уразити мішені.

— Для більшості з них це стало першим детальним знайомством з військовою службою, — зазначив начальник табірного збору полковник Станіслав Чумак, — тож кожен курсант передусім особисто оцінював, наскільки його сподівання співпадають з реаліями армійського повсякдення і чи готовий він присвятити цій справі подальше життя.

За словами полковника Чумака, адміністрація збору та викладачі академії основні зусилля зосередили саме на практичній спрямованості курсу первинної підготовки та вивченні ними бойового досвіду, набутого офіцерами-наставниками як у миротворчих місіях, так і в антитерористичній операції на території Донецької та Луганської областей.

Як діляться враженнями першокурсники, найбільше емоцій викликало так зване «обкатування» бойовою технікою та подолання психологічної смуги перешкод.

Разом із хлопцями навчалося близько двох десятків дівчат. За оцінками викладачів та офіцерів, вони не поступаються юнакам ані в прагненні опанувати військову справу, ані у сміливості, ані у вправності.

Завершальним етапом курсу первинної військово-професійної підготовки стало залікове проходження психологічної смуги перешкод — кількасот метрів руїн споруд, інженерних загороджень, природних та штучних перешкод. Все це — під гучний «акомпанемент» пострілів, вибухів та інших звукових ефектів бою, у димовій завісі на окремих ділянках.

Як зазначив керівник заняття — начальник кафедри тактики академії полковник Геннадій Андрійченко, цей навчальний об'єкт створений спеціально для поглибленої адаптації воїна до дій у бою в різноманітних умовах.

За результатами залікових іспитів усі курсанти — як юнаки, так і дівчата — успішно подолали смугу, чим ще раз підтвердили своє бажання стати офіцерами українського війська.

Володимир ВІВАТ,
Фото Олександра ШЕПЕЛЄВА та автора.

Валерій (ліворуч) та Олександр Медвецькі в районі проведення АТО

БРАТИ РАЗОМ

ПІВРОКУ ВОЮВАЛИ НА ПЕРЕДОВІЙ

Вони вписали героїчну сторінку в історію рідного села

До села Мирча Бородянського району, де народилися брати Валерій і Олександр Медвецькі, від столиці понад 50 кілометрів. Приблизно стільки ж від чеського Лідице до Праги. На історичній паралелі ці населені пункти поєднала спільна трагічна доля. У 1942 році гітлерівці спалили Лідице. Свого часу я разом з радянськими і чехословацькими воїнами побував на місці трагедії, де спорудили меморіальний комплекс. Працівниця музею Анна Покорна, яка була її свідком, багато розповіла про долю своїх односельчан. Їх звинуватили в убивстві генерала СС, моравського намісника, і розстріляли всіх чоловіків, а дітей і жінок вивезли до концентраційного табору. А село піддали вогню. У фашистській неволі загинуло понад 70 дітей, і тепер про них нагадують скульптури меморіалу оновленого села Лідице, біля яких завжди є квіти.

Схожа доля спіткала й українське село Мирча. Тут у 1942 році фашистські окупанти живцем спалили в сільській хаті понад двадцять жителів за їхню допомогу партизанам. Залишився її фундамент, де на меморіальній дошці викарбувані прізвища страчених фашистами патріотів. На ній я прочитав імена двох Медвецьких — родичів Валерія і Олександра. Поряд з цим меморіалом встановлено пам'ятник тим односельцям, які не повернулися додому з фронтів Другої світової війни. На скорботній плиті є чотири прізвища інших представників роду Медвецьких.

У приміщенні сільської ради оформили стенд під назвою «Наші героїчні захисники України». На ньому портрети кавалера ордена «За мужність» III ступеня молодшого сержанта Валерія Медвецького та його брата Олександра. Старший Валерій уже повернувся з війни на Донбасі, а Олександр ще перебуває в районі проведення антитерористичної операції в складі 25-го окремого батальйону, в якому вони майже півроку воювали разом. Валерій був снайпером, потім виконував обов'язки командира взводу, а згодом керував відділенням 1-ї роти. У другій роті цього ж батальйону теж воював зі снайперською гвинтівкою Олександр. Тепер він водій «швидкої», вивозить з передової поранених бійців. От і виходить, що брати Медвецькі також вписали в героїчну історію рідного села сторінку, пов'язану з Вітчизняною війною 2014–2015 років в Україні.

Заходжу в двір, звертаю увагу на Державний прапор, встановлений над будинком. На ньому якісь підписи, написи, зроблені кольоровими фломастерами. Кілька разів стукаю у відчинені двері. З вітальні виходить Валерій. Засмаглий, чорнявий, на вигляд молодше своїх 43 років. Хоча в очах помічаю втому і те, що видає людей, які нещодавно повернулися з війни. Цікавлюся походженням цього прапора. «А це мені його вручили школярі однієї зі шкіл перед відправкою на війну. Він завжди був на передовій зі мною як оберіг. Я лише в одному з боїв був контужений. А от цей стяг, опалений вибухами, пропахлий порохом, був свідком загибелі 25 моїх бойових побратимів. Якийсь магічний збіг цифр: 25-й батальйон і 25 смертей моїх побратимів під час війни на Донбасі…»

Валерій через вікно задумливо дивиться на свій прапор, і я теж мовчу, не зважуючись перервати низку спогадів про пережите Валерієм Миколайовичем за час перебування в районі проведення антитерористичної операції. А це майже рік перебування на передовій, у найгарячіших точках війни на Донбасі.

— Наш батальйон тоді перебував під Іловайськом, — пояснює причину того «мовчання» Валерій Миколайович. — Ми в серпні 2014 року вперше побачили на полі бою російських військовослужбовців, а також найманців з Африки та Чечні. Вони були краще за нас озброєні. Інколи по десять-дванадцять разів на день обстрілювали наші позиції з танків, артилерії. А ми не лише трималися, а й давали ворогам таку відсіч, що потім вони почали поважати нас. Називали «тарганами»: мовляв, їх знищуєш, а вони знову з'являються з усіх щілин живі та здорові та не дають спокою… Ми не лише не відійшли з позицій, а й завдали противнику значних втрат у живій силі та техніці.

Валерій показує фото, на якому зображений біля відбитої в росіян бойової машини піхоти й додає: «У нашому підрозділі були бійці з позивними «Оператор», «Кіно», які вони взяли за назвою цивільної професії. Один з них брав участь у зйомках художнього фільму «Третя рота». Ці бійці створили своєрідний документальний фільм про наш батальйон. На жаль, він згорів під час обстрілу наших позицій. Таким чином і я втратив зроблені мною відеозйомки.

У розмову вступає дружина Ірина. Розповідає про те, що й дотепер її Валерій воює уві сні, потребує «охолодження» від війни. Розмірковує: «Йому б пройти реабілітацію, обіцяли путівку до санаторію. А він відмахується, каже, що встигне…» Сам Валерій Миколайович має таку думку з цього приводу: «На війні мені часто снився наш ліс. А коли повернувся до нього, то він мене лікує не гірше найкращого психотерапевта».

ВОРОГИ ПОНАД ДЕСЯТЬ РАЗІВ НА ДЕНЬ ОБСТРІЛЮВАЛИ НАШІ ПОЗИЦІЇ З ТАНКІВ Й АРТИЛЕРІЇ

Річ у тім, що сьогодні Валерій Медвецький працює старшим техніком-лісником місцевого лісгоспу. Під його опікою — понад півтори тисячі гектарів лісу, а робоче місце поряд з домівкою. Він оберігає його від пожеж, спостерігає за станом здоров'я лісу, садить нові дерева. А ліс вдячує йому цілющим запахом хвої, заспокоює і лікує нерви. До речі, його син Максим навчається у лісотехнічному коледжі й у майбутньому стане колегою батька.

Коли Валерій Медвецький першим з мирчан повернувся з війни з орденом «За мужність», йому як учаснику бойових дій у сільраді запропонували земельну ділянку. Валерій Миколайович відмовився, пояснив, що він воював не за пільги і земельну ділянку, а за свободу і недоторканність всієї української землі.

Володимир ЧІКАЛІН

СЕРЖАНТ ВРЯТУВАВ СВОГО КОМАНДИРА

Нещодавно в Кабінеті Міністрів України нагороджували представників молоді, які мають особливі заслуги перед державою. Серед них — герой АТО, військовослужбовець Збройних Сил України сержант Володимир Муляр, удостоєний урядової премії та нагороджений медаллю «За особисту мужність».

Під час обстрілу бойовиками сержант Муляр урятував командира підрозділу — переніс пораненого у захищене місце та надав першу медичну допомогу.

— 19 жовтня наш підрозділ отримав наказ прориватися на 32-й блокпост, — розповідає Володимир. — То був саме той блокпост, де терористи оточили українських бійців. Головним завданням було відволікти увагу противника та надати українським підрозділам можливість зайти з флангів. Коли колона їхала повз спалену раніше українську техніку, терористи почали вести вогонь із гранатометів та протитанкових ракетних комплексів. Пролунав вибух, один із танків загорівся. За ним їхала наша БМП-2. Під час обстрілу командира взводу Валентина Дегтяря було поранено у груди.

Володимир кинувся на допомогу командиру. Підбігши до взводного, він переніс пораненого в захищене місце та надав першу медичну допомогу. А в бойову машину буквально за п'ять секунд після цього влучив ворожий снаряд.

— Я не вважаю себе героєм і переконаний, що так би вчинив кожен військовий. На війні ти не думаєш про власне життя, а більше хвилюєшся за життя друзів, — зауважує Володимир.

Ті страшні події він не зможе забути ніколи. Оскільки про них завжди нагадуватиме відеосюжет, зроблений російськими ЗМІ, на якому бойовики, сміючись, ходять між тілами загиблих товаришів Муляра.

Тепер Володимир Муляр продовжує службу в Київському міському військовому комісаріаті й паралельно навчається у Київському військовому інституті телекомунікацій і інформатизації. У майбутньому планує будувати кар'єру військового та створити міцну сім'ю.

Олена КРУГЛЄНЯ

Сержант Володимир Муляр

«ВІД ТИХ, ХТО ПОТРАПИВ У ПОЛОН ДО БОЙОВИКІВ, НІ ДЕРЖАВА, НІ СУСПІЛЬСТВО НЕ ВІДВЕРТАЮТЬСЯ»

Радник заступника Міністра оборони України Василь Будик

Його ім'я часто згадують у теленовинах, на газетних шпальтах, коли йдеться про звільнення українських бійців, які потрапили в полон до бойовиків: завдяки цій людині з їхніх пазурів визволено сотні людей. Сьогодні радник заступника Міністра оборони України Василь Будик розповідає про те, як обмінюють наших солдатів та офіцерів на бойовиків, хто допомагає в цьому процесі, що відчуває людина, якій залишилося жити кілька хвилин.

— Василю Володимировичу! Ви онук і син радянських офіцерів, народилися і виросли в Грузії, навчалися в радянському військовому училищі. З Україною вас ніщо неріднить. А тепер, ризикуючи життям, намагаєтесь їй допомогти. Чому ви це робите?

— Я виріс і виховувався у типовому радянському середовищі, батько, дід, інші родичі були комуністами, але (тривала пауза), мабуть, вони мене правильно виховували, якщо я тут і роблю те, що роблю. Що таке війна, знаю не з розповідей, а пройшов її ще на початку 90-х, коли Грузія воювала з Абхазією. Ті події також відбувалися за сценарієм, схожим на донбаський. Знаєте, те, чим сьогодні займаюсь, є справою особистої честі: росіяни, вірніше, російські спецслужби вбили моїх батьків, а голови їхні виставили на парканах. Яка ще потрібна поважна причина, щоб я був тут?

Зі своєю майбутньою дружиною познайомився в Україні. Загалом мені дуже подобається Україна, і люди, які живуть на цій землі. Сподіваюсь, тепер вам зрозуміло, чому я це роблю? Якщо вас цікавить більш конкретно, як я почав займатись звільненням заручників, то тут потрібно здійснити невеличкий екскурс у минуле. На початку травня 2014 року, коли Донеччина вже фактично перебувала під контролем сепаратистів, я на свій страх і ризик поїхав до Горлівки, щоб їм протидіяти. Коли б мене не видали терористам, то, гадаю, вони б нізащо не вирахували, хто я такий і навіщо приїхав до міста. А так… Я потрапив до рук терористів, виходячи з магазину. Спротив чинити не намагався, адже розумів, що мене б одразу знищили. Згодом мені «влаштували» зустріч із Ігорем Безлером — одним із ватажків терористів, більш відомим як «Бєс».

— І почалися суворі допити?..

— «Суворість» з'явилася згодом, а спочатку цілком пристойно намагалися з'ясувати, хто я, звідки приїхав і з яким завданням.

— Легенду напоготові мали?

— Не встиг. До того ж необхідність у ній відпала, тільки-но відібрали мобільний телефон і знайшли в ньому знімки, де я з Дмитром Ярошем. Після цього зрозуміли, що маю зв'язки з «Правим сектором», який вони люто ненавиділи.

— Телесюжет про розстріл терористами двох українських офіцерів обійшов ледь не всі провідні телеканали світу. Кажуть, що одним з них були ви…

— «Бєс» вирішив обміняти мене і полковника СБУ Олександра Васющенка на офіцера ГРУ Росії, але чомусь передумав, обравши замість нього Ольгу Кулигіну — російського політтехнолога, автора проекту «Русская весна». Але обмін не відбувся, через що він розлютився і вирішив влаштувати нам показовий розстріл.

— Вам, зрозуміло, неприємно згадувати цю процедуру, але, якщо можете, то все ж таки розкажіть про неї…

— Мене і Васющенка підняли серед ночі, сповістивши, що жити нам залишилося лічені хвилини, бо Олександр Турчинов, який на той час виконував обов'язки глави держави, відмовився проводити «будь-які обміни». Після цього нам зв'язали руки, обмотали скотчем голови і повели до підвалу. Стоячи біля стіни, чули, як «Бєс» безуспішно намагався з'ясувати, чому не доставили Кулигіну. Нам сказали, що «розстріл буде відзнятий на плівку і транслюватиметься по всіх каналах».

Цей покидьок, мабуть, сподівався, що ми впадемо на коліна і весь світ побачить, як ми просимо пощади!

— Ви подумки прощалися з життям?

— Кажуть, що в людини за мить до смерті перед очима «прокручується» все її життя. У мене чомусь такого не було. Я лише просив Господа Бога пробачити мені всі гріхи, які скоїв на землі.

— У сюжеті лунають постріли, люди падають. А як насправді все відбувалося?

— Коли ми вже прощалися з життям, до «Бєса» підійшов бойовик і порадив йому не вбивати нас, мовляв, який з цього зиск? При цьому він запропонував нам укласти своєрідну угоду: якщо ми після перших пострілів, зроблених холостими набоями, миттєво впадемо, то залишимося живі. Якщо ж ні, то загинемо, бо наступними будуть уже бойові.

ПРОЦЕС ОБМІНУ ПОЛОНЕНИМИ ДОСИТЬ ТРИВАЛИЙ І МОРАЛЬНО ВИСНАЖЛИВИЙ

— Скільки часу провели в неволі? І чи вірили, що про вас не забули?

— Вісімдесят вісім діб перебував у полоні. Щодо віри… Мені дійсно хотілося в це вірити, я сподівався, що мої друзі по своїх каналах все ж вирахують місце мого перебування і зроблять усе можливе, щоб визволити мене.

— Як бойовики ставляться до полонених? Чи піддають фізичним тортурам, принижують людську гідність, як це було під час так званого параду в Донецьку?

— По-різному. Це залежить від людей, які їх утримують та охороняють. Наприклад, у Донецьку і Луганську — «столицях республік» — існує «влада». З людьми, які позиціонують себе з нею, ми постійно контактуємо. Якщо не можемо з якихось причин, які, як правило, не залежать від нас, звільнити людей, то намагаємося домовитись з тією стороною, щоб вона перевезла їх у Донецьк до будівлі, де раніше розташовувалася СБУ, а зараз утримуються наші солдати й офіцери.

— А чому саме туди?

— Лише туди ми можемо передавати продукти харчування, медичні препарати, одяг і дізнаватися, чи доходить все це до них. В інших же місцях, за нашими даними, умови утримання значно гірші, до того ж людей там принижують і морально, і фізично.

— Як ви з'ясовуєте місця утримання бранців?

— Інформація надходить з різних джерел, розкривати які я не можу. Головне, що в більшості випадків вона є достовірною. Отримавши дані, які нас цікавлять, виходимо на контакт з людьми, від яких залежить доля бранців, та домовляємося про обмін. Загалом цей процес, залежно від обставин, може бути досить тривалим і морально виснажливим.

— Сьогодні в Міноборони функціонує координаційний центр звільнення заручників. Розкажіть, будь ласка, хто увійшов до нього та чим конкретно вони займаються.

— Центр займається пошуком і звільненням заручників, а працюють у ньому небайдужі до чужого горя люди — справжні патріоти України, які демонструють свій патріотизм не з телеекранів, а конкретними справами, ризикуючи власним життям. Більшість із них неодноразово потрапляли в ситуації, коли їхні життя висіли на волосині. Але Бог милував.

— Українська сторона має «тузів», яких тримає для якихось надзвичайних ситуацій? Наприклад, щоб обміняти їх на українського військового високого рангу.

— Звичайно.

— Сьогодні аналогічний центр діє і при СБУ. Можливо, доцільно об'єднати їх в один, щоб не було дублювання функцій, плутанини?

— Питаннями звільнення заручників від імені нашої спецслужби займається Юрій Тандіт — людина, яка багато зробила для того, щоб вирвати з підвалів «донецької Луб'янки» сотні людей. Ми часто контактуємо, я його дуже поважаю. Щодо плутанини та інших негараздів можу сказати одне — цього практично не виникає, адже кожен знає свою роль та місце у процесі звільнення заручників.

Проте координуючий орган може бути створений, але саме при Міністерстві оборони, оскільки левова частка військовослужбовців — учасників антитерористичної операції — є солдатами й офіцерами саме Збройних Сил. До того ж вітчизняне оборонне відомство, за всієї поваги до інших силових структур, які беруть участь в АТО, докладає чималих зусиль для звільнення заручників і має найбільше можливостей для цього. Насамперед йдеться про забезпечення транспортом, надання медичної допомоги, перетин блокпостів тощо.

— Хто входить до складу вашої групи?

— Це, зокрема, полковник Костянтин Оборін, підполковники Микола Гордієнко, Ігор Куракса, моя дружина Наталя тощо. Всі вони є людьми, які щиро вболівають за долю співвітчизників, що опинилися в неволі, і докладають титанічних зусиль для їхнього звільнення. Також зазначу, що від тих, хто потрапив у полон до бойовиків, ні держава, ні суспільство не відвертаються.

Бесіду вів Сергій ЗЯТЬЄВ

«Е-ЗДОРОВ'Я» ВРЯТУЄ НЕ ОДНЕ ЖИТТЯ

У Національному військово-медичному клінічному центрі випробовують нову медично-інформаційну систему

— У мене в руках мінометний осколок. Його дав мені поранений у Дебальцевому, якого не врятували. Я ношу його із собою, аби завжди пам'ятати, що в нас обмаль часу і треба діяти…, — з таких слів керівник проекту «Е-Здоров'я» Михайло Лопатін розпочав презентацію нової інформаційної системи.

Ще чотири місяці тому про проект «Е-Здоров'я» ніхто не чув. Не було коштів на його впровадження. Появу проекту зумовила гостра необхідність швидкого доступу до актуальної лікарської інформації про пораненого ще до госпіталізації військовослужбовця. Саме тому Міністерство оборони України спільно з Військово-медичним департаментом поставили за мету створити єдину медичну інформаційну систему (МІС).

— Летить борт з пораненими. Лікарям потрібно багато часу, щоб вивчити історії хвороби, продумати курс лікування. Ми розробили проект МІС «Е-Здоров'я», щоб забезпечити ведення електронної медичної картки хворого в централізованій системі, — говорить Михайло Лопатін. — Часом один боєць може пройти декілька лікарських установ. Наше завдання — плавно залучити всіх учасників процесу, щоб усі могли оперативно використовувати інформацію, не витрачаючи по декілька діб на її збір. Це мінімізує час на прийняття рішень щодо логістики поранених та забезпечує цілісною інформацією лікарів на всьому етапі ведення пацієнта: медичні препарати, які вживав поранений, протоколи операцій, курс лікування тощо.

Зрозуміло, що будь-які реформи і нові впровадження вимагають вкладення коштів. Виконання проекту передбачає пошук та об'єднання благодійної допомоги різних типів, від мережі до серверів, від ліцензій на програмне забезпечення до впровадження, від послуг з системної інтеграції до навчання. Всі елементи інтегруються Офісом реформ та благодійними організаціями на платформі благодійної організації «Пацієнти України» з метою подальшої передачі на баланс Міністерства оборони як цілісного програмно-апаратного комплексу. На пілотному етапі потреби становили приблизно 10 млн гривень.

— За підтримки Міністра оборони України завзята команда професіоналів із залізною волею готова нині виконувати завдання волонтерського десанту без залучення бюджетних коштів. Нам допомогли в цьому 15 компаній, представників яких я неодноразово запитував, навіщо вони це роблять. І знаєте, всі як один говорили не про витрачені кошти, а про розуміння потреби найнеобхіднішого сьогодні хлопцям в АТО, — говорить керівник проекту. — Завдяки спонсорській допомозі на сьогодні ми вже зробили декілька речей. Побудували центр обробки даних, через госпіталь проклали мережу в декілька кілометрів, навчили персонал.

Користування системою нескладне. Інформацію вносять ті люди, які роблять її письмово. Для цього столичному військовому госпіталю було надано близько 50 комп'ютерів, до речі, також на благодійній основі.

Для впровадження системи в повному обсязі передбачено тестову експлуатацію базового та розширеного функціоналу автоматизації медичних процесів та три етапи подальшої реалізації.

ПІЛОТНИЙ ПРОЕКТ ІЗ ВПРОВАДЖЕННЯ МІС ДОЗВОЛИТЬ ПІДКЛЮЧИТИ ДО СИСТЕМИ 15 МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ У ЗОНІ АТО

На даний момент до системи вже підключено більше 40 користувачів Національного військово-медичного клінічного центру, Маріупольська лікарня швидкої медичної допомоги, Запорізький військовий госпіталь. З метою випробувань різнорівневої взаємодії проводяться роботи з підключення Артемівської центральної районної лікарні та Харківського військового клінічного госпіталю.

Пілотний проект із впровадження МІС у майбутньому дозволить підключити до системи і 15 медичних закладів у зоні АТО та декілька інших медичних закладів, які надають допомогу пораненим. Незабаром планується підключення до єдиної мережі медичних закладів Академії наук та Міністерства охорони здоров'я, а також усіх, хто залучений до надання допомоги військовослужбовцям. Загалом до березня 2016 року буде підключено та навчено не менше 500 користувачів. По завершенні дослідної експлуатації планується проведення державних випробувань та постановка МІС на озброєння Міністерством оборони.

— Найближчим часом ми маємо провести тестувальні роботи щодо взаємодії всіх лікарських установ. У цій системі буде підтримуватись лікарський процес з урахуванням всіх ключових форм, передбачених Міністерством охорони здоров'я. У результаті буде створена медично-інформаційна система, в якій буде зведена інформація щодо всіх поранених, актуальна та повна інформація про поточний стан здоров'я військовослужбовця. Я впевнений, що такий електронний документообіг дозволить спростити процедуру подальшого оформлення документів пораненим і в майбутньому врятує не одне життя, — додав Михайло Лопатін.

Тетяна МОРОЗ

ДРУГИЙ ПЕРЕСУВНИЙ СТОМАТОЛОГІЧНИЙ КАБІНЕТ ВІДПРАВЛЕНО ДО ЗОНИ АТО

Він забезпечений усім необхідним для надання кваліфікованої профільної допомоги особовому складу

Щоб допомогти солдатам на передовій зберегти зуби здоровими, Військово-медичний департамент Міністерства оборони України продовжує цілеспрямовану роботу із забезпечення військовослужбовців кваліфікованою стоматологічною допомогою. Так, відповідно до рішення директора цього департаменту (Головного державного санітарного лікаря Міністерства оборони України) генерал-майора медичної служби Андрія Верби до зони проведення антитерористичної операції відправлено вже другий пересувний стоматологічний кабінет. Він забезпечений необхідним витратним стоматологічним матеріалом. До речі, цей пересувний стоматологічний кабінет є безоплатною допомогою захисникам Батьківщини від Черкаської обласної ради.

— Відважні на передовій, воїни зізнаються, що побоюються стоматологів більше за обстріли. Проте активно ідуть лікуватися, адже розуміють, що із здоровою усмішкою і воювати легше, — зазначив начальник Центральної стоматологічної поліклініки Міністерства оборони України полковник медичної служби Михайло Лищишин.

Сергій ВОРОНКОВ

Зліва направо: Віктор Риліцький, Олександр Варченко, Михайло Лищишин, Олександр Столяренко та Вадим Врабіє перевірили готовність до роботи пересувного стоматологічного кабінету перед відправкою в зону АТО

Ці люди готові зі зброєю в руках стати на захист Батьківщини в найкоротші терміни

«УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕГІОН» НАСЛІДУЄ ШВЕЙЦАРСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ РЕЗЕРВ

Сьогодні значно побільшало чоловіків і жінок, які бажають самостійно навчитися військовій справі

Загроза агресії зі сторони нашого північного сусіда призвела до того, що до захисту своїх домівок сьогодні готуються в усіх куточках нашої держави. Окрім головних оборонних інституцій — Збройних Сил та інших військових формувань, до цієї справи долучаються чимало військово-патріотичних організацій. Однією з таких є «Український легіон», що вже більше року проводить навчальні курси для людей, які не служили в армії, та тих, хто хоче відновити військові навики. Важливо, що практично всі вони приписані до загонів оборони, які створені при військових комісаріатах. Тобто ці люди за потреби в найкоротші терміни будуть готові зі зброєю в руках стати до лав Збройних Сил України.

— Останнім часом значно побільшало чоловіків і жінок, які бажають навчитися військовій справі. І якщо рік тому в центри тактичної підготовки надходили поодинокі дзвінки від охочих опанувати хоча б ази військової справи, то зараз таких дзвінків — сотні, — розповів голова військово-патріотичної організації «Український легіон» полковник запасу Святослав Стеценко.

За його словами, їхнім головним завданням є підготовка навченого резерву для Збройних Сил, а також громадян-добровольців до бойових дій проти агресора у складі загонів місцевої самооборони і партизанських формувань.

— Ми не готуємо спецпризначенців чи розвідувально-диверсійні групи, а навчаємо людей захищати своє місто чи селище. Хоча тим, хто переходить на базовий курс, даємо елементи дій малими групами, — зазначив Святослав Стеценко.

Для занять із тактики в «Українському легіоні» використовують лише макети зброї. Застосування справжньої зброї заборонене через вимоги до безпеки занять. Вогнепальна зброя використовується тільки під час занять у тирах, на стрільбищах і полігонах. Викладачами та інструкторами тут є кадрові офіцери запасу, які мають необхідні знання і педагогічні вміння. Також часто до проведення занять запрошують військовослужбовців, які брали участь у бойових діях на Сході нашої країни.

— Сьогодні чимало хлопців, переважно офіцерів запасу, які проходили в нас підготовку, призвані по мобілізації та виконують завдання в зоні АТО. Наша позиція в цьому питанні однозначна — ніхто ніяких «відмазок» від армії шукати не може. Якщо ти перебуваєш у військово-патріотичній організації та отримав повістку — йди служити, — говорить Святослав Стеценко. — Звичайно, цих військовослужбовців ми всіляко намагаємося підтримати — спорядженням, медичними засобами тощо. Також до частин, у яких колишні вихованці військово-патріотичної організації є командирами взводів та рот, їздять наші інструктори з тактичної та медичної підготовок і допомагають їм готувати підрозділи.

«МИ НАВЧАЄМО ЛЮДЕЙ ЗАХИЩАТИ СВОЄ МІСТО ЧИ СЕЛИЩЕ»

За словами полковника запасу, система навчання, яку практикують в «Українському легіоні», наближена до швейцарської моделі військового резерву, коли кожен здоровий громадянин має зброю, регулярно і системно опановує військові навики і завжди готовий стати на захист країни.

ЧОГО НАВЧАТЬ У ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ?

Військова підготовка у військово-патріотичних організаціях, як правило, здійснюється за трьома послідовними курсами: вступний, початковий та базовий. Ввідний курс розрахований здебільшого на місяць — декілька разів на тиждень у будні (у вечірній час) проводяться теоретичні заняття, а в один із вихідних днів — практичні. Вихованці вивчають основи загальновійськової тактики в ланці «відділення-взвод», основи теорії стрільби, надання невідкладної медичної допомоги в бойових ситуаціях. Практичні ж заняття спрямовані на індивідуальну підготовку з тактики, інженерної та медичної підготовок, орієнтування на місцевості, а також на злагодження навчальних підрозділів. Ввідний курс завершується дводенним польовим виходом з відпрацюванням дій підрозділу як удень, так і вночі.

Пройшовши цей етап, бажаючі переходять на початковий курс, який триває 6–8 тижнів. Тут вони навчаються діяти у складі підрозділів під час ведення основних видів бою (в обороні, наступі, в місті, лісі та в полі). Також з вихованцями проводяться заняття з топографії, психологічної підготовки, ножового бою, управління БПЛА тощо. Наступний — базовий курс. На ньому навчаються за додатковими програмами.

ЯК ЗАБЕЗПЕЧУЄТЬСЯ ТЕРИТОРІАЛЬНА ОБОРОНА У КРАЇНАХ СВІТУ

Підходи до формування сил теробогони у передових країнах світу дещо різні, але існують певні принципово схожі позиції

Згідно зі світовим досвідом, країни, нездатні стримувати агресію сильного противника армією мирного часу, зберігають спроможність захищати свій суверенітет шляхом посилення регулярних військ силами місцевої (територіальної) оборони. Підготовка такої оборони надає низку переваг перед іншими способами. Зокрема, за оцінками експертів, утримання сил територіальної оборони обходиться державі значно дешевше, ніж постійне забезпечення значної кількості сучасних регулярних військ.

Наприклад, Швейцарія та Ізраїль утримують армії, що діють на принципах загальної військової повинності. Усі чоловіки віком від 19 до 50 років проходять військову або альтернативну службу. Регулярна професійна армія, що має сучасну техніку і озброєння, не надто численна. Але при цьому 95–98 відсотків особового складу війська перебувають у резерві.

Підготовка резервістів, які зберігають при собі легке стрілецьке озброєння, боєприпаси та спорядження, здійснюється за відповідним планом, який передбачає періодичну присутність у складі підрозділів діючих військових частин. Заздалегідь складені плани ведення оборони у випадку зовнішньої агресії передбачають також і територіальну оборону.

Німеччина утримує велику регулярну армію, яка комплектується за змішаним принципом. За вільним наймом — регулярні війська, за призовом — війська територіальної оборони, строкова служба в яких триває до 6 місяців, далі — служба в резерві. При цьому утримуються на постійній основі лише 10% військ територіальної оборони, решта надходить за мобілізацією. Головне завдання військ ТрО — підготовка резерву для армії, формування бойових частин для сухопутних військ, ведення територіальної оборони держави.

США, крім діючої армії, утримують численну національну гвардію. Це міцний військовий і правоохоронний інститут, що виконує завдання із забезпечення національної безпеки у складі армії і являє собою організований резерв Збройних сил США. Гвардія має складові компоненти на території всіх штатів і підпорядкована губернаторам (існує підпорядкування федеральним органам влади). Комплектується військовослужбовцями на добровільній основі, які проходять мотивовану службу в резерві та можуть бути призвані на дійсну службу за наказом губернаторів або військового командування. Законодавством гвардія наділена правом виконувати завдання із забезпечення безпеки як у військовій, так і в цивільній сферах.

Підходи до формування сил територіальної оборони у передових країнах світу дещо різні, але існують певні принципово схожі позиції. Головна з них полягає в тому, що територіальні війська — це складова або головна частка регулярної армії. Повна або часткова мобілізація резервістів здійснюється в загрозливий період або з оголошенням воєнного стану (крім США, де приведення військ територіальної оборони в бойову готовність здійснюється на місцевому рівні). Резервісти мають вільний доступ до зброї, яка зберігається вдома або на відповідному складі поруч із місцем мешкання, що сприяє високому ступеню готовності до дій.

Роман ВУС

ВІЙСЬКУ ПОТРІБЕН СУЧАСНИЙ СТАБІЛІЗАТОР ОЗБРОЄННЯ

На публічному акціонерному товаристві «Науково-виробниче об'єднання «Київський завод автоматики ім. Г.І. Петровського» розробили стабілізатор для модернізації БМП-2

Українська «оборонка» добре знана у світі завдяки якості та надійності своєї продукції. А вітчизняні виробники зброї здатні конкурувати зі своїми колегами з Європи та Азії. Одним із таких прикладів є розробки Публічного акціонерного товариства «Науково-виробниче об'єднання «Київський завод автоматики ім. Г.І. Петровського». На столичному підприємстві втілили в життя задуми, де використані принципово нові технічні рішення. Завдяки цьому тепер у Києві виробляють одні з найбільш надійних і досконалих систем стабілізації озброєння і устаткування для бронетехніки.

ПОПЕРЕДНІ ТЕСТУВАННЯ СУЧАСНОГО СТАБІЛІЗАТОРА ДЛЯ БМП-2 ДОВЕЛИ ЙОГО ВИСОКУ ЕФЕКТИВНІСТЬ

Стабілізатори озброєння, про які далі йтиметься, застосовуються в системах управління вогнем різних бойових модулів для багатьох зразків бронетехніки. Такі стабілізатори є на всіх видах бронемашин, що сьогодні перебувають на озброєнні в нашому війську. Відверто кажучи — це розробки ще минулого сторіччя, які вже морально застаріли.

Принципово нові стабілізатори, які виготовляють на ПАТ «НВО «Київський завод автоматики ім. Г.І. Петровського», можуть застосовуватися при модернізації наявних та розробці нових легкоброньованих бойових машин БТР, БМП, БМД тощо. Так, розробки Київського заводу автоматики встановлюються на такі зразки бронетехніки вітчизняного виробництва, як БТР-3Е1 та БТР-4, і добре зарекомендували себе в бойових умовах.

Для модернізації зразків бронетехніки, які вже тривалий час є на озброєнні війська, заводчани розробили стабілізатор СВУ-500-7Ц. Він призначений для БМП-2 і має забезпечити стабілізоване наведення і супровід у горизонтальній і вертикальній площинах наземних, повітряних і надводних цілей. СВУ-500-7Ц має забезпечити ефективність стрільби з місця, на ходу і на плаву.

Стабілізатор СВУ-500-7Ц належить до останнього покоління і відрізняється режимами роботи в цифровому вигляді. Випробування нового стабілізатора для БМП-2 вже перебуває на завершальному етапі. Попередні тестування та бойові стрільби довели його високу ефективність. Навідник-оператор, який вперше випробовував цей пристрій, відзначив, що він простий у користуванні. За його словами, цифровий стабілізатор дозволяє стріляти влучніше, а місця займає в два рази менше, відповідно, і помітно легший.

Налаштування параметрів стабілізатора здійснюється оператором безпосередньо від пульта управління стрільбою без маніпуляцій регулювальними елементами на блоках управління.

— Інформація про режими роботи та справність стабілізаторів відображається на цифровому дисплеї пульта. Це дуже важливо, оскільки в сучасному бою виграє той, хто раніше бачить ціль і швидше здійснює постріл, — наголошує голова правління Сергій Маляров.

СВУ-500-7Ц має забезпечити стабілізоване наведення і супровід у горизонтальній і вертикальній площинах наземних, повітряних і надводних цілей

Як чутливий елемент у стабілізаторі застосовано коріолісовий вібраційний гіроскоп (КВГ). Принцип його дії базується на інерційних властивостях пружних хвиль, що виникають у резонаторах на звукових частотах. Завдяки датчику кутової швидкості технічні характеристики стабілізатора озброєння були значно покращені, зокрема щодо прицільності та стабільності стрільби, а також швидкості наведення.

Системи стабілізації озброєння та обладнання для бронетехніки Київського заводу автоматики імені Г.І. Петровського є досить надійними й досконалими, що доводить практика їхнього застосування. А за деякими експертними даними, вони є одними з кращих у Східній Європі. Стабілізатори озброєння попередніх поколінь застосовуються в системах управління вогнем бойового модуля «Шквал» виробу БМП-1М (СВУ-500-3Ц) і бойових модулів «Штурм» і «Парус» виробів БТР-3Е1(СВУ-500-4Ц) і БТР-4 (СВУ-500-4Ц-01) відповідно. Також вони застосовуються для стабілізації і стабілізованого наведення полів огляду оптико-телевізійної системи управління вогнем у складі виробу «Гюрза» для катерів.

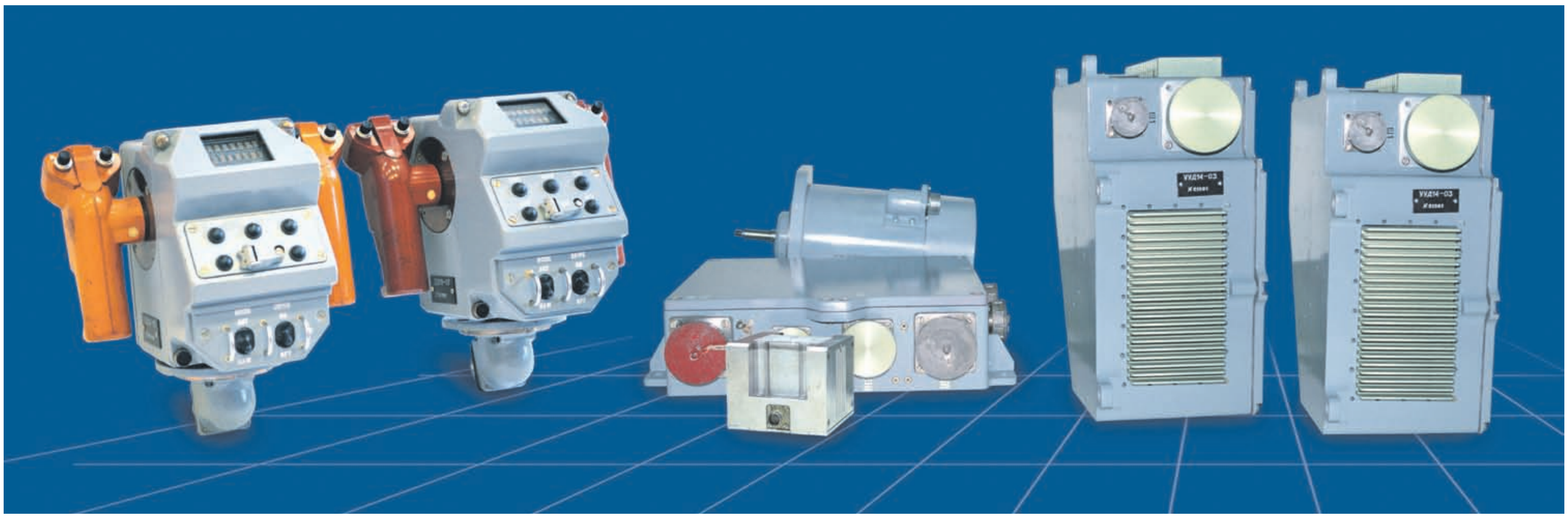

Голова правління ПАТ «НВО «Київський завод автоматики імені Г.І. Петровського» , заслужений машинобудівник України Сергій Маляров

Використання коріолісового вібраційного гіроскопа сприяло розширенню діапазонів швидкостей у режимах ПАВ (для стрільби по повітряних і швидкоманеврових наземних цілях), АВТ (для стрільби по наземних і надводних цілях), ЦУ (для екстреного повороту на цілі, визначені командиром). Введені нові режими УПР (для забезпечення стрільби протитанковими ракетами з управлінням наведення безпосередньо зі стабілізатора) та АЦ (автосупровід контрастної цілі). Також може автоматично здійснюватися діагностика справності стану блоків стабілізаторів на різних режимах основної роботи. Неплавність наведення на ціль знижено втричі (до 0,3 т.д.), серединну похибку стабілізації — удвічі (до 0,5 т.д.).

— Оскільки в коріолісовому вібраційному гіроскопі не використовуються обертові частини та підшипникові вузли, експлуатаційний строк стабілізатора озброєння обмежується лише терміном служби двигунів механізмів зі щітковими струмопідводами. З вилученням зі складу статичного перетворювача напруги, компенсаційного гіротахометра та блоку фільтрів масу виробу знижено майже вдвічі — до 65 кг, — пояснює головний інженер підприємства, перший заступник голови правління Віктор Цірук.

Головне, що застосування даних стабілізаторів у складі легкої бронетехніки дозволить підвищити її тактико-технічні характеристики. Адже за тактичними характеристиками стабілізатор розширює бойові можливості машини шляхом точнішого наведення та стабілізації на ціль, полегшує та збільшує можливості екіпажу в управлінні баштою. Не потрібне перенаведення на ту ж ціль після здійснення пострілу. Згідно з твердженнями військових фахівців-практиків, бойовим статутом передбачено

Стабілізатор СВУ-500-7Ц належить до останнього покоління і відрізняється режимами роботи в цифровому вигляді

наступ спільно з танками і броньованими машинами, що мають стабілізатор озброєння. А поєднання дій танків та БМП значно розширює можливості загальновійськових формувань.

Варто додати, що системи керування на базі КВГ можуть застосовуватися також у робототехніці, авіабудуванні, безпілотній авіації, кораблебудуванні, автомобілебудуванні, нафтогазовій промисловості — для визначення профілю свердловин, на залізниці — для вимірювання перегинів та деформації рейок тощо.

У СУЧАСНОМУ БОЮ ВИГРАЄ ТОЙ, ХТО РАНІШЕ БАЧИТЬ ЦІЛЬ І ШВИДШЕ ЗДІЙСНЮЄ ПОСТРІЛ

Костянтин Луньов, заступник генерального директора зі спецтехніки ПАТ «Завод «Ленінська кузня»:

— На сучасному етапі ведення збройної боротьби провідні країни світу виявляють значну увагу до створення нових систем управління, які сприяють підвищенню ефективності бойових дій. Одним із пріоритетних напрямів є розробка стабілізаторів озброєння для бронетанкової техніки.

Забезпечення ефективності стрільби на великих швидкостях зі значними динамічними прискореннями та великими навантаженнями на елементи підвіски та бойового модуля стало можливим зі створенням колективом українських науковців комплексу керування зброєю на бойових машинах. Це є новий підхід до проектування, синтезу математичних моделей побудови, організації виробництва, впровадження та серійного виробництва.

Використання блоків і модулів, які розробляє Київський завод автоматики ім. Г.І. Петровського, дуже важливе для цілого напряму як наземної, так і морської платформи. Це стосується і модулів для БТР-3, БТР-4, БМП-2 і МТЛБ, а також модулів для легких катерів, які виготовляються в Україні. У будь-якому разі необхідно ритмічно фінансувати розробку та роботи з виготовлення складових частин вітчизняної зброї.

Ігор ПАРУБСЬКИЙ

Порівняльні характеристики стабілізаторів озброєння 2Е36-1 та СВУ-500-7Ц

№ з/п	Найменування параметра	Значення параметра	
		2Е36-1	СВУ-500-7Ц
1	Режими роботи ПАВ АВТ УПР ЦУ	 + + - +	 + + + +
2	Максимальні швидкості наведення в режимах, о/с, не менше: ПАВ АВТ УПР ЦУ	 30 6 - 30	 40 6 1 40
3	Максимальні швидкості наведення в режимах, о/с, не більше: ПАВ АВТ УПР ЦУ	 0,1 0,07 - 0,07	 0,1 0,02 0,01 0,02
4	Характеристики за точністю: - серединна похибка стабілізації - неплавність швидкостей наведення	 не більше 1 т.д. не більше 1 т.д.	 не більше 0,5 т.д. не більше 0,3 т.д.
5	Ресурс роботи	500 годин	2000 годин (за умови заміни щіток двигунів у разі необхідності)
6	Термін служби, не менше, років: - гарантійний - загальний	 7 20	 7 20
7	Маса, кг	120	65
8	Автоматична діагностика несправностей	-	+
9	Інтегральний захист двигунів від перевантажень	-	+
10	Вид індикації	світлодіодна	цифро-алфавітна щодо коефіцієнтів налаштування в режимах роботи та споживаних струмах
11	Метод налаштування	розворотом регулювальних резисторів за допомогою викрутки	з цифрового пульта керування
12	Структура і елементна база	аналогова з германієвими елементами, знятими з виробництва	цифрова перспективна

Історична довідка підприємства

Публічне акціонерне товариство «Науково-виробниче об'єднання «Київський завод автоматики імені Г.І. Петровського» — приладобудівне підприємство в галузі прецизійної гіроскопічної техніки, засноване 1903 року. Підприємство володіє науково-технічною, технологічною і виробничою базою для створення новітніх комплексів командних приладів, гірокомпасів, датчиків кутової швидкості й акселерометрів для систем управління ракетно-космічною технікою, бронетехнікою, систем управління надводними кораблями, різних видів озброєння в інтересах Міністерства оборони України та на експорт. До його структури входить і Спеціальне конструкторське бюро, де розроблені й впроваджені у виробництво понад 150 типів командних приладів управління, які використовуються в морській, авіаційній, космічній, бронетанковій техніці.

Товариство входить у систему кооперації підприємств оборонно-промислового комплексу України під керівництвом Державного концерну «Укроборонпром», якому передано 04.09.2012 року державний пакет акцій (93,07%). Продукція заводу має неабияке значення для зміцнення обороноздатності й розвитку економіки нашої держави. Значні технологічно-унікальні напрацювання заводу є фундаментальною базою і для сучасних розробок та досягнень. Адже освоєння і виробництво кожного державного замовлення, зокрема систем управління для швидкісної підводної торпеди «Шквал», міжконтинентальних балістичних ракет 8К64, 8К67, навігаційних комплексів «Тобол», «Симфонія», «Шлюз» чи систем управління для ракет морського базування «Граніт», вимагало повного переоснащення виробництва, підготовки та підвищення технічної кваліфікації кадрів.

З кожним наступним поколінням виробів змінювалися і елементна база, і принципи побудови апаратури, і технологія виготовлення електронних та гіроскопічних приладів. Зараз багато уваги приділяється науковій роботі. За словами голови правління ПАТ «НВО «Київський завод автоматики ім. Г.І. Петровського» заслуженого машинобудівника України Сергія Малярова, завод бере активну участь у широкомасштабних програмах оборонно-промислової галузі України. Сьогодні розробки заводу задіяні в потужних державних проектах. Також проведені конструкторські роботи щодо модернізації торпед, які є на озброєнні ВМС Збройних Сил України.

УКРАЇНА ДАЛА ФРОНТУ МАЙЖЕ 6 МІЛЬЙОНІВ БІЙЦІВ

2 вересня 70 років тому закінчилася Друга світова війна

Після приходу в Німеччині до влади нацистів в Європі, як писали західні газети, «запахло великою війною». Серед країн — найімовірніших жертв Гітлера журналісти та дипломати називали Радянський Союз, натякаючи на те, що двом диктаторам важко ужитися в Європі.

Але в Кремлі цих попереджень не чули та продовжували тісно співпрацювати з нацистами. Особливо у військовій сфері. Саме Радянський Союз допоміг Гітлеру створити одну із найсильніших армій світу — вермахт, який червневого ранку 1941 вторгся на нашу землю. При цьому Червона армія відступала, адже виявилася неготовою до опору йому. Лише завдяки мужності, відчайдушності радянських солдатів — погано озброєних і обмундированих, які ціною власних життів стримували ворога, той не досяг перемоги.

— Наш полк відступав, залишаючи на поталу гітлерівцям міста і села, — згадує колишній фронтовик Анатолій Олійник. — У моєму підрозділі було дуже багато українців, особливо з Поділля. В очах людей, які нас проводжали, читався німий докір, мовляв, на кого ж ви нас залишаєте, синочки.

А ось що писав у своїх щоденниках про ті трагічні дні Олександр Довженко:

«Найстрашнішим під час відступу був плач жінок. Плакала Україна… Дівчата — краса землі нашої. З невимовним сумом дивились вони нам услід. Білі обличчя їхні і білі губи сухі, як у ангелів-архистратигів. Завмирали серця дівочі у німій тузі, і світ плив у їх очах від передчуття наруги, ґвалтувань… ворогів».

У вир минулої війни були втягнуті понад 60 країн світу. Та жодна з них не зазнала таких втрат, як Україна. Адже фашисти перетворили її територію на полігон знущань над людьми. Вони спалили разом з жителями, серед яких було чимало дітей, сотні наших сіл, а десятки тисяч просто зруйнували. Вивезли на примусові роботи до рейху близько 2,5 мільйона людей. На теренах України діяли близько 250 концентраційних таборів для військовополонених. Якщо Франція, Бельгія, які теж зазнали окупації, втратили 1–3 відсотки населення, то українці — понад 10 відсотків.

Восени 1941 року гітлерівські полчища стояли під Москвою. І хто знає, що було б із нею, коли б улітку просування ворога на схід не затримали на Україні. Чого варта лише Київська оборонна операція, рівної якій за трагічними наслідками немає в історії воєн. Адже тоді сотні тисяч бійців загинули в «котлі», а понад 600 тисяч потрапили в полон. Вона стала апофеозом бездарності «видатних червоних маршалів». А ще — символом мужності радянських солдатів та їхніх командирів, які зуміли стримати переважаючого у живій силі і техніці ворога, змусивши його, як писав потім начальник Генерального штабу гітлерівських сухопутних військ Гальдер, переглянути плани блискавичної війни.

До лав Червоної армії були мобілізовані мільйони українців. Наші діди і прадіди захищали Москву, Ленінград, Сталінград, а потім, коли почалися наступальні дії, визволяли тисячі російських і білоруських міст і сіл.

За визволення української землі від фашистів заплачено мільйонами солдатських життів радянських бійців, левову частку яких становили українці. Річ у тім, що до кордонів з Україною Радянська армія підійшла знесилена і знекровлена боями. Їй потрібна була свіжа кров. І нею стали якраз наші батьки й діди.

У битві за Дніпро з обох сторін брали участь майже 4 мільйони вояків. Наше командування за наказом Сталіна прагнуло захопити Київ до 7 листопада — 26-ї річниці жовтневого заколоту. Тому людських життів не шкодували. Мине 70 років, і російські історики головною причиною великих втрат називатимуть «відсутність в українців патріотичних почуттів, вони не хотіли воювати за свою землю, через що і гинули». Не бачу сенсу моралізувати з приводу цих цинічних тверджень. Краще процитувати Віктора Астаф'єва:

«Я намагався написати роман про Дніпровський плацдарм — не можу: страшно, навіть зараз страшно, і серце зупиняється, й головний біль мучить. Може, я не володію тією мужністю, яка необхідна, щоб писати про все, як інші загартовані, непохитні воїни».

Згодом Віктор Петрович все ж написав роман «Прокляті й убиті», де правдиво зобразив ті події, учасником яких був, за що, до речі, в Росії був підданий нещадній критиці ще задовго до подій на Донбасі.

Генерал Кузьма Дерев'янко ставить свій підпис під актом про капітуляцію Японії. 2 вересня 1945 рік

У ВИР МИНУЛОЇ ВІЙНИ БУЛИ ВТЯГНУТІ ПОНАД 60 КРАЇН СВІТУ. ТА ЖОДНА З НИХ НЕ ЗАЗНАЛА ТАКИХ ВТРАТ, ЯК УКРАЇНА

Остання крапка у Другій світовій війні була поставлена, як відомо, 2 вересня 1945 року, коли на борту «Міссурі» було підписано акт про капітуляцію Японії. Від імені радянського Верховного Головнокомандування свій підпис під цим документом поставив наш земляк генерал-лейтенант Кузьма Дерев'янко.

Росіяни, які разом з нашими дідами ділили останній шматок хліба, на голови яких падали фашистські бомби, і подумати не могли, що минуть десятиліття, і їхні сини, а то й онуки, намагатимуться приватизувати перемогу у Другій світовій війні.

Мій покійний дід Григорій Якимович згадував свого фронтового друга Івана Квашина, рязанського селянина.

— Слава Богу, Гришо, що в нас з тобою є діти, — говорив він. — Якщо ми не доживемо до перемоги, то вони доживуть. І будуть навіки братами і сестрами, бо дружба ця скроплена кров'ю їхніх батьків.

Чи міг він подумати, що через 70 років українці знову проливатимуть кров, але вже в боях з ворогом, який прийде на їхню землю зі сходу?

Українці — великий народ. Це переконливо довела Друга світова війна. Україна дала фронту майже 6 мільйонів бійців і командирів. З 11,5 тисяч Героїв Радянського Союзу кожен п'ятий — українець.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ЛІТАКИ УКРАЇНЦЯ СІКОРСЬКОГО ПЕРШИМИ У СВІТІ ПЕРЕЛЕТІЛИ АТЛАНТИКУ ТА ТИХИЙ ОКЕАН

29 серпня відзначається День авіації України

Українська та світова авіація зазнала значного розвитку за життя відомого українського авіатора та інженера Ігоря Сікорського. Його й досі вважають своїм розробником у РФ. Але ж Ігор Іванович народився в Києві, навчався в Київському політехнічному інституті, на Батьківщині отримав ті знання, що дозволили йому стати інженером зі світовим іменем.

«…Я народився на Київщині, у сім'ї медика, і вважаю себе українцем», — процитував уривок одного з листів Ігоря Сікорського колишній офіцер протиповітряної оборони, провідний науковий співробітник Державного музею авіації, кандидат історичних наук Валерій Романенко.

У 12 років Ігор Сікорський створив свою першу модель гелікоптера з гумовим моторчиком. А вже студентом спроектував та побудував у батьковому гаражі, що був на Ярославовому Валу в Києві, кілька дослідних моделей вертольотів та літаків-бipланів.

— Перші п'ять своїх літаків Ігор Сікорський створив в Україні. А коли російські підприємці переконалися, що запропонована ним схема побудови біплана діє, то запросили працювати до Петербурга, де Ігор Іванович і створив епохальний літак під назвою «Ілля Муромець». Саме він побив світовий рекорд та здійснив легендарний політ Київ-Петербург-Київ, — розповів Валерій Романенко.

Згодом за проектами Ігоря Івановича були збудовані літаки, що мали неймовірні на той час технічно-льотні характеристики: літак С-6Б, біплан С-10, моноплан С-11.

Під час Першої світової війни авіаконструктор створював літаки для військових дій: легкі винищувачі, важкі бомбардувальники та швидкі штурмовики. Втім після війни проекти Ігоря Сікорського припинили своє існування, а сам обурений авіаконструктор виїхав за кордон, де в березні 1919 створив у Сполучених Штатах Америки власну авіаційну компанію — «Sicorski Air Engineering».

Гелікоптери Ігоря Сікорського марки «S» використовували американські збройні сили. А згодом літаки, спроектовані українцем, перевозили й президентів США.

Приємно усвідомлювати, що літаки українського інженера першими в історії світової авіації здійснили перельоти через Атлантику та Тихий океан.

— Українська авіація колись дала поштовх розвитку російської. Я переконаний, що її коріння в Києві, — запевняє Валерій Романенко. — Два перші літаки, що піднялися в повітря над Російською імперією, були українські — «Кудашев-1» і «Сікорський». Лише три тижні по тому в повітря злетів російський аероплан «Гаккель» у Петербурзі.

Також всесвітньовідомим став ще один український літак під назвою «Анатра-Анасаль». Він був сконструйований у Одесі й позиціонувався як розвідник та легкий бомбардувальник.

— «Анатра-Анасаль» увійшов в історію як перший серійний літак, який складався на території України. Його створили і виготовляли на першому в колишній Російській імперії спеціалізованому авіабудівному заводі в Одесі, який належав підприємцю Артуру Анатрі, — розповів Валерій Романенко. — А повоювати йому довелося під прапорами аж шести держав.

Якщо в цілому розглядати історію авіації незалежної України, то початкові позиції в нашої країни були дуже міцні. На момент розпаду Радянського Союзу Україна мала все: військову авіацію, заводи з виробництва та ремонту літаків, двигунів, авіаційного озброєння, обладнання — в Києві, Луцьку, Львові, на Донбасі тощо. Не відставало й виробництво радіоелектроніки. Україна могла забезпечити всім необхідним і військову, і цивільну, і спеціалізовану авіацію.

На думку Валерія Романенка, вітчизняному авіабудівництву треба переходити на нові стандарти. Це буде важко, будуть втрати у виробництві, але, сподіваємося, що створення нових літаків на кшталт Ан-178 не залежатиме від російських виробників. Також українській авіапромисловості вдасться замінити застарілі Ан-26 чи Ан-72 новими вітчизняними військово-транспортними повітряними суднами.

Владислав ІЛЬЧЕНКО, Олена КРАВЧЕКО

Найпотужнішу у світі водневу бомбу, яку американці назвали «Великим Іваном», з висоти 10,5 кілометра скинули зі стратегічного бомбардувальника Ту-95В на архіпелаг Нова Земля

ЧОМУ СНЯТЬСЯ АТОМНІ СНИ?

За понад 70 років у світі відбулося дві тисячі випробувань ядерної зброї

Мені весь час снився один і той же сон. У безодні нічного неба з'являлися нові зірки, які падали на землю боєголовками ядерних ракет. Коли хвиля страшного вогню наближалася до мене, я прокидався. І дуже радів, що то був сон. Гадав — останній, та він повторювався. Заспокоював себе, що атомні сни — це відлуння того, що роз'їло мозок, серце, душу — очікування ядерної війни. Гадаю, що ті сни були наслідком перегляду численних навчальних фільмів з грифом «таємно», які крутили нам на заняттях з командирської підготовки. Ці стрічки в деталях показували дію ядерної зброї на людину. Я й дотепер по пам'яті можу відтворити картину випробування першої радянської атомної бомби 29 серпня 1949 року на Семипалатинському полігоні…

Диктор почав відлік секунд до команди на підрив. Після його слова «нуль» всі присутні відчули різкий поштовх під ногами, а за мить — величезної сили удар, тріск і дзеленчання від розбиття якихось речей. А потім запанувала тиша. Декілька секунд члени урядової комісії мовчали. А за мить заговорили всі разом, почали обніматися, відчинили двері бункера і вийшли назовні, щоб подивитися на наслідки випробування атомної бомби. Куратор програми Берія запропонував голові державної комісії Курчатову дати назву цьому ядерному заряду. Ігор Васильович повідомив, що вже існує назва — РДС1 і розшифрував абревіатуру: «Россия делает сама».

Наступного дня представники комісії поїхали на місце, де відбулося випробування бомби потужністю у 20 тисяч тонн у тротиловому еквіваленті. Вони побачили страшну картину руйнувань. Залізничний і шосейний мости відкинуло на 20–30 метрів від місця встановлення, вагони і автомашини — на 50–80 метрів, танки лежали без башт. Житлові будинки були зруйновані вщент… Ця подія поклала край атомній монополії США, де першу атомну бомбу випробували 16 липня 1945 року в пустелі штату Нью-Мексико, і знизила імовірність розв'язання третьої світової війни.

АТОМНІ СНИ — ЦЕ ВІДЛУННЯ ТОГО, ЩО РОЗ'ЇЛО МОЗОК, СЕРЦЕ, ДУШУ — ОЧІКУВАННЯ ЯДЕРНОЇ ВІЙНИ

29 серпня щороку відзначається як Міжнародний день дій проти ядерних випробувань. Рішення про це було ухвалене 2 грудня 2009 року на 64-й сесії Генеральної Асамблеї ООН з ініціативи Казахстану. А приводом стало закриття 29 серпня 1991 року Семипалатинського ядерного полігона. За період з 1945 року по сьогодні у восьми країнах світу випробували понад дві тисячі атомних і термоядерних бомб, з них 90 відсотків — у Радянському Союзі та США. Два такі пристрої підірвали на території України: 1972 року — в Красноградському районі Харківської області та 1978 року в донецькій шахті «Юний комунар». Останній ядерний вибух на планеті пролунав два роки тому. Наведу деякі дані про те, яка з країн світу лідирувала у сфері ядерних випробувань. Найбільше їх здійснили Сполучені Штати Америки — 1032. Ця країна вперше вдалася до бойового застосування атомної зброї у війні проти Японії. Це відбулося 6 і 9 серпня 1945 року. Першу бомбу «Малюк» скинули на Хіросиму. Від її вибуху загинули 70–80 тисяч мирних жителів. Згодом від атомного випромінювання померло близько 140 тисяч мешканців цього міста. Другою бомбою під назвою «Товстун» 9 серпня завдали удару по Нагасакі, що призвело до страшної смерті 75 тисяч японців.

Радянський Союз здійснив 715 випробувань. Серед них були і термоядерні заряди. Найпотужнішу у світі водневу бомбу, яку американці назвали «Великим Іваном», з висоти 10,5 кілометра скинули зі стратегічного бомбардувальника Ту-95В на архіпелаг Нова Земля. Її бойовий потенціал становив від 75 до 100 мегатонн. Хвиля від вибуху в повітрі тричі облетіла земну кулю. Цією найпотужнішою в світі ядерною зброєю лідер Радянського Союзу Микита Хрущов з високої міжнародної трибуни ООН погрожував «показати Кузькову мати» супротивникам Кремля.

Як вже зазначалося вище, американці першими випробували нову зброю не лише в бойових умовах, а й на своїх військовослужбовцях під час проведення восьми дослідних навчань. Протягом 1951–1957 років у них взяли участь понад 50 тисяч військовослужбовців. Від вибухів атомних бомб 3224 з них отримали опромінення. А все тому, що вони заходили без засобів протирадіаційного захисту навіть у епіцентр вибуху.

Ці та інші недоліки у проведенні атомних навчань врахували радянські воєначальники, які 1954 року провели заходи із застосуванням ядерної зброї на Тоцькому та Семипалатинському полігонах. На них досліджували вплив ударної хвилі на інженерні споруди, бойову техніку та дію світлового і радіаційного випромінювання на військовослужбовців. Передбачалося перевірити їхню здатність до ведення бойових дій в епіцентрі вибуху таких боєприпасів. Знаю одного із учасників експерименту — киянина, полковника у відставці Тараса Шевченка. Він розповів, як в умовах надсекретності відбирали офіцерів для виконання завдання, готували особовий склад до навчань, відпрацьовували заходи безпеки на них. Молодого офіцера-десантника включили до складу однієї з груп, що мала вести радіаційну розвідку. А самому Тарасу Шевченку довірили фіксувати, наскільки різні об'єкти постраждали від атомної бомби. За результатами розвідки через півтори години після вибуху в його епіцентр увійшли понад 500 військовослужбовців. За словами ветерана військової служби, ніхто не повідомив, скільки одиниць радіації він «заробив» на тих навчаннях. Додавши до тієї дози нову «порцію» під час ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, Тарас Шевченко став інвалідом. Така ж доля спіткала багатьох інших українців-учасників тих атомних навчань.

ЗА ДОБРОВІЛЬНУ ВІДМОВУ УКРАЇНИ ВІД ЯДЕРНОЇ ЗБРОЇ РОСІЯ ТЕЖ ГАРАНТУВАЛА НАМ БЕЗПЕКУ…

Одного дня я зробив несподіване відкриття: мені вже не сняться атомні сни. Замислився, коли це сталося, за яких обставин, під впливом чого. Адже не може такого бути, щоб без причини вимкнулося це своєрідне кіно з атомним сюжетом. Але це сталося. І я знову відслідковую перебіг подій, які вплинули на мене і позбавили страху перед ядерною війною, який гнітив не одне покоління військових, і не лише їх. Може, це сталося того історичного дня, коли ядерні шляхи з Вашингтона та Москви вперше перетнулися в Україні і був започаткований новий без'ядерний курс для нашої держави.

У моїй пам'яті назавжди закарбувалося 5 січня 1996 року, коли під Первомайськом було знищено першу з 176 шахтно-пускових установок міжконтинентальних стратегічних балістичних ракет. Бо з неї розпочалася ліквідація в Україні третього у світі за потужністю ядерного арсеналу. І коли вивезли до сусідньої Росії останню ядерну боєголовку, наша держава отримала без'ядерний статус. А її громадяни звільнилися від почуття страху жити між миром і війною. От і я ловлю себе на думці, що саме тоді позбавився атомних снів. Тим паче, що за добровільну відмову від ядерної зброї головні її володарі — США, Великобританія та Росія — відповідно до Будапештського меморандуму від 1994 року гарантували Україні безпеку та недоторканність кордонів. Але на цей час один з цих «гарантів» — Росія анексувала Автономну Республіку Крим, нарощує там військову присутність. Враховуючи агресивний характер кремлівського керівництва, ніхто з українців не застрахований від того, що на півострові не з'явиться російська ядерна зброя.

Отже, я не виключаю, що мені знову почнуть снитися атомні сни. І для цього є певні підстави. На цей час у світі накопичено 20 тисяч ядерних боєзарядів, 50 відсотків з яких перебувають у боєздатному стані. Найбільше такої зброї в Росії — 10 тисяч боєголовок, у США — 8,5 тисяч, у Франції — 300, в Китаї — 240. Є така зброя й в інших країнах.

Як бачимо, ядерний монстр не лише існує, а й розвивається за допомогою новітніх технологій. Завдяки їм немає потреби в численних випробуваннях цієї зброї на полігонах. Все це робиться в лабораторних умовах за допомогою сучасних комп'ютерів. Так, американці при використанні системи CDC 6600 зменшили кількість випробувань нових зразків ядерних боєголовок у польових умовах до 23, а більш удосконалений комп'ютер — до шести.

Ті дві тисячі ядерних випробувань завдали непоправної шкоди екології на планеті, позначилися на здоров'ї мільйонів людей. Вони весь час тримали людство в очікуванні виходу «атомного джина» з-під контролю.

Володимир ЧІКАЛІН

Отриману за підтримки РФ незалежність Південної Осетії визнала тільки сама Росія, Венесуела, Нікарагуа, Науру та такі ж невизнані «ПМР», «ДНР» і «ЛНР»

ЯК ВИЖИВАЮТЬ НЕВИЗНАНІ «РЕСПУБЛІКИ»

Неоімперська політика Кремля вилилася для цих територій в ізоляцію від світу, зубожіння й економічну відсталість

На охопленому сепаратизмом Донбасі ще й досі чимало тих, хто щиро вірить у щасливе майбутнє незрозумілих утворень з претензією на статус самостійних держав — «ДНР» та «ЛНР». Не визнані жодною з країн світу самопроголошені «республіки» автоматично потрапили до переліку таких же утворень, яких на планеті кілька десятків. Характерно, що серед них лише Тайвань демонструє економічні успіхи, але це радше виняток, ніж правило. У решті ж невизнаних «республік» досить невисокий рівень життя, а є й такі, що взагалі повернулись до майже первинного сільського господарства. А об'єднує їх одне — всі вони живуть гірше за держави, від яких відокремились.

Невизнані «республіки» існують і на теренах колишнього СРСР. Не останню роль у цьому відіграла Російська Федерація. Неоімперська політика Кремля вилилася для цих псевдореспублік у ізоляцію від світу, зубожіння й економічну відсталість. Тим, хто на Сході України затято волає: «Росія!», було б дуже корисно згадати, чим закінчились історії створення «незалежних» республік без особливої надії на майбутнє.

Південна Осетія

У 1989 році Південна Осетія взяла курс на відокремлення від Грузії. Це призвело до збройного протистояння, в якому на боці осетинів активну участь брали озброєні «добровольці» з Росії. «Заморожування» конфлікту відбулося 1992 року — після переговорів та введення в зону конфлікту російсько-грузинсько-осетинських миротворчих сил.

2001 року щойно обраний і проросійськи налаштований президент Едуард Кокойти відразу повів республіку під крило Москви — він звернувся до Росії з проханням визнати незалежність Південної Осетії та прийняти її до складу РФ. Але стати росіянами південноосетинцям не судилося — Москва обмежилася виділенням коштів для введення в обіг рублів та друком бланків паспортів і російських підручників. Мовляв, ставайте росіянами в такий спосіб.

2008 року Грузія спробувала повернути Південну Осетію. Але на той час у Цхінвалі знаходились російські військові, крім того, чимало громадян уже мали російські паспорти. Тож Росія отримала формальний привід для втручання — захист російськомовного населення.

ДОСВІД «НЕЗАЛЕЖНОСТІ» КОЛИШНІХ СУСІДІВ ПО СРСР, ОХОПЛЕНИХ «ТУРБОТОЮ» РОСІЇ, МАВ БИ СТАТИ ПОВЧАЛЬНИМ УРОКОМ ДЛЯ «ДНР» І «ЛНР»

Ейфорія, яка спочатку виникла у «звільнених» від Грузії жителів Південної Осетії, дуже скоро змінилась на протилежні емоції. Незалежність республіки визнали тільки Росія й кілька країн світу. Насправді ж Південна Осетія потрапила в дуже сильну залежність від Москви. 26 мільярдів рублів, виділені Москвою на відновлення, швидко закінчились. Більше такої щедрості у Кремлі виявляти не захотіли, тож республіка почала занурюватися у проблеми.

Сільське господарство Осетії в занепаді, адже фактично це тільки присадибні ділянки і тварини, яких селяни вирощують у своїх хлівах. Промисловість перебуває на майже «нульовому» рівні. В обігу російський рубль, через що економіка республіки повністю залежна від російської.

Все, чим допомагає республіці Росія, це газ та електроенергія за низькою ціною. Цього достатньо, аби Південна Осетія могла зводити кінці з кінцями, на більше розраховувати не доводиться.

Абхазія

Ще одним задвірком Російської Федерації є Абхазія. 1992 року, перебуваючи у складі Грузинської РСР, Абхазія заявила про свою незалежність. Борючись із сепаратизмом, Грузія ввела до республіки війська, але зустріла там озброєний опір, що активно підтримувався російськими і чеченськими найманцями. Війна, що призвела до втрати Грузією контролю над Абхазією, завершилася 30 серпня 1993 року. Через рік Росія ввела на територію Абхазії так звані «миротворчі сили», по суті — звичайні підрозділи збройних сил РФ.

Попри всі спроби Абхазії «легалізуватись», її тривалий час не визнавала жодна країна світу. Тільки 2008 року, після російсько-грузинської війни, незалежність Абхазії визнала Росія, а згодом Нікарагуа, Венесуела, Науру та Вануату. Решта країн вважають Абхазію частиною Грузії.

Розвиваючись у СРСР як одна з найкращих туристичних зон, Абхазія не отримала у спадок майже ніякої промисловості, а тому говорити про якийсь економічний потенціал не доводиться. Через її невизнання інші країни обходять Абхазію стороною, тому туристична інфраструктура перебуває в занепаді та зводиться до приватних готелів, які насправді є просто будинками місцевих жителів, що здаються в оренду. Сільське господарство і виноробство через неможливість реалізувати продукцію за кордоном також не отримали розвитку і залишаються на рівні кустарного виробництва.

Загалом же республіка, як і Південна Осетія, крім тотальної залежності від Росії, не отримала нічого і фактично залишилася на стику радянської і пострадянської епох.

Придністров'я

Історія Придністровської Молдавської республіки неймовірно схожа з тією ситуацією, яку ми спостерігаємо сьогодні на Сході України. Приводом для заворушень у цій частині колишньої Молдавської РСР стало «мовне» питання. Придністров'я з його переважно російськомовним населенням 1990 року проголосило незалежність від Республіки Молдова. Згодом протиріччя переросли у збройне протистояння. У конфлікт, що розгорівся 1992 року, втрутилася Росія, хоча офіційно свою безпосередню участь у тих подіях в Кремлі заперечують досі.

Для підтримки проросійських «повстанців» до Придністров'я почали прибувати козаки і добровольці з Росії, до участі в бойових діях долучилися підрозділи 14-ї армії, дислокованої в регіоні. Цікаво, але згідно з російськими джерелами, частини 14-ї армії нібито дотримувалися суворого нейтралітету. Визнаються тільки «окремі випадки переходу» військовослужбовців 14-ї армії з числа місцевих жителів до складу «армії ПМР» разом із... танками, бронетранспортерами й артилерією. Водночас чомусь не зафіксовано жодного випадку такого «переходу» на сторону Республіки Молдова.

З 1992 року ситуація навколо Придністров'я характеризується як «заморожений конфлікт». Світова спільнота вважає цю територію частиною Молдови. Незалежність «ПМР», окрім Росії та трьох таких же невизнаних «республік» (Абхазія, Нагірно-Карабахська Республіка та Південна Осетія), не визнала жодна країна світу.

Намагаючись потрапити до складу РФ, 2006 року в «ПМР» провели референдум про приєднання до Росії, за яке проголосували 97,2% громадян. У Кремлі таку вірність придністровців похвалили і... залишили все, як було.

На сьогодні в невизнаної республіки повно проблем. Колись потужна, а нині застаріла радянська промисловість без особливих перспектив розвитку та напівжива економіка, що тримається на російських фінансових ін'єкціях та безкоштовному газі (плату за який, до речі, Росія вважає боргом Молдови). Невизнаний статус, що унеможливлює вихід на зовнішні ринки і ставить хрест на іноземних інвестиціях. Паспорт «ПМР» — лише формальний документ для внутрішнього використання, виїхати з ним за межі республіки неможливо. Тому придністровці намагаються оформити собі український, молдовський чи російський паспорт. Крім того, «ПМР» вважається «чорною дірою» для контрабанди.

P.S. Досвід «незалежності» колишніх сусідів по СРСР, охоплених «турботою» Росії, мав би стати повчальним уроком для прибічників «ДНР» і «ЛНР», але схоже, що історією там зовсім не цікавляться.

Роман ТУРОВЕЦЬ

ВИБУХИ МІН НЕ ЗАВАЖАЮТЬ
СПІВАТИ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

Однією із причин того, чому молода співачка Марія Яремчук наважилася виступати в зоні АТО, став приклад її батька, який знаходився саме там, де був потрібен своєму народу

Марія Яремчук: «Військові — справжні патріоти та захисники України, з яких усім необхідно брати приклад!»

Донька легендарного українського співака, народного артиста України Назарія Яремчука, учасниця відомих музичних конкурсів «Голос країни», «Нова хвиля», «Євробачення-2013», молода та талановита співачка Марія Яремчук розповіла «Народній армії» про свої досягнення і плани на майбутнє.

— Маріє, відомо, що ви брали участь у концертах у зоні проведення АТО. Розкажіть, що найбільше вразило?

— Я виступала в Ізюмі, Маріуполі та Слов'янську. Під час цих концертів зустріла дуже багато своїх знайомих із Чернівців. Отримала неабиякі враження від виступів перед військовослужбовцями, які знаходяться на передовій. Для мене ці концерти — на вагу золота, адже дозволяють усвідомити свою місію в цьому житті. Артист повинен заряджати людей позитивом, давати надію на повернення до близьких, які на них чекають. Військові завжди раді таким концертам. Мені запам'яталися хлопці, які збирали для нас польові квіти, танцювали з нами, вразила їхня толерантність та їхня мужність. Однак мені дуже боляче, що від ворожих куль гинуть зовсім молоді захисники, які мали б ростити дітей. Гине справжній генофонд української нації.

Одного разу під час концерту я чула, як поруч вибухали міни, проте мені не було страшно виступати, оскільки вважаю, що в кожного своя доля. Поштовхом для моїх виступів у зоні АТО став приклад батька. Свого часу він був у Афганістані. Літак, в якому він летів, потрапив під обстріл. У Чорнобилі батько власноруч скидав графітові уламки з даху четвертого реактора. Не виключено, що його страшна хвороба почала розвиватися саме через це, але він завжди знаходився там, де був потрібен українському народу. Я переконана, що коли б батько був живий, він би також підтримував наших хлопців на передовій. Адже пісня для наших бійців — це неабияка моральна підтримка, виявлення любові та поваги до них.

«ГРОШІ, ЗАРОБЛЕНІ ПІД ЧАС КОНЦЕРТІВ, МИ ПЕРЕДАВАТИМЕМО ДІТЯМ ТА ПОРАНЕНИМ ВІЙСЬКОВИМ»

— Що ви відчували, коли виступали у військових частинах та госпіталях?

— Давала концерти в навчальному центрі «Десна», у військових частинах Одещини, Харківщини тощо. Виступаючи у Дніпропетровському військовому госпіталі, я відчувала душевний біль. Деякі з хлопців не мали змоги самостійно вийти на вулицю. Ми заходили в реанімацію і бачили, як їм важко. Також було кілька концертів для дітей військових та для переселенців.

— Маріє, розкажіть, коли виникло бажання співати?

— Мабуть, раніше, ніж я почала міркувати, тому що виросла у співочій родині. Мій тато, брати — усі співали. У дитинстві я мала улюблену іграшку — професійний мікрофон мого батька, який він привіз із Америки. Цю іграшку майже не випускала з рук. Потім моє прагнення підтримала матуся — вона віддала мене до музичної школи і почала возити по концертах та конкурсах, за що їй дуже вдячна.

— Чи пам'ятаєте, коли написали свою першу пісню?

— Першу серйозну пісню написала в 11 років. Коли мама поїхала в Італію, я дуже за нею сумувала і почала писати ліричні пісні.

— Що змінилося у вашому житті після участі в конкурсі «Євробачення»?

— Я стала досвідченішою. З професійного погляду «Євробачення» дало мені великий творчий поштовх. Після виступу мене почали впізнавати в Європі, стало більше концертів за кордоном. Участь у конкурсі «Євробачення» вважаю апогеєм своєї творчості, оскільки для мене це поки що наймасштабніший музичний проект.

— Нещодавно були 20 роковини з дня смерті вашого батька. Відомо, що саме йому ви вирішили присвятити свій всеукраїнський тур. Розкажіть про це детальніше.

— Зараз я тільки починаю свій тур. Перший концерт відбувся в Чернівцях, а восени планую виступити в 25 містах України. У межах туру будуть виконані відомі пісні з конкурсів «Нова хвиля», «Голос країни» та «Євробачення», а також мої нові пісні. Окрім цього, я виконаю пісні тата у сучасній обробці. Молоде покоління має пам'ятати і вчитися на його піснях. Це дуже важливо, оскільки тато багато зробив для розвитку сучасної української музики. Саме тому такі пісні, як «Родина», потрібні українцям, як свіже повітря, бо вони об'єднують Україну. Фінальним концертом мого туру стане концерт у Києві, де буде багато сюрпризів, одним з яких стане презентація нового дуету. На концерти туру обов'язково запрошуватиму військових. До того ж усі гроші, зароблені під час концертів, ми передаватимемо дітям-переселенцям та пораненим військовим.

— Маріє, зараз ви знімаєтесь у серіалі «Легенда Карпат», де виконуєте головну роль. Як воно — бути акторкою?

— Це моя перша роль у кіно. Не можу сказати, що мені в неї треба було вживатися. Адже моя героїня Марічка, яка є коханою Олекси Довбуша, дуже схожа на мене. Я також гуцулка, дуже люблю українські костюми і взагалі вона мені дуже близька по духу.

— Ви озвучували пісні Анни в мультфільмі «Крижане серце». Чи сподобалася вам ця робота?

— Озвучувати Анну мені дуже сподобалося. А ще я була безмежно рада, адже все, що створюється для дітей, завжди є кришталево чистим, тому мені було дуже цікаво заспівати трішечки дитячим голосом.

— Маріє, розкажіть про ваші плани на майбутнє?

— Я маю велику мрію — до 65-ліття батька підготувати масштабний концерт з його пісень у сучасній обробці, які співатимуть українські артисти. На початку осені я хочу випустити новий кліп. Також планую записати альбом. Мрію зніматися у фільмах.

— Концерти, зйомки в кіно, озвучування мультфільмів, робота над новими піснями. А чи залишається вільний час для улюблених занять? Розкажіть, будь ласка, про своє хобі.

— Моє хобі — це гори. Я дуже люблю відпочивати в Карпатах, ходити в походи з наметами, збирати гриби, варити юшку. А ще в таку спеку, як цього літа, дуже важко працювати, тому інколи я відпочиваю на морі в Одесі.

— Ваші побажання захисникам Батьківщини.

— Бажаю, щоб янголи-охоронці вас оберігали, а також, щоб вам завжди і скрізь щастило. Адже ви — справжні патріоти та захисники України, з яких усім необхідно брати приклад!

Бесіду вела Олена КРУГЛЄНЯ

«УЛЮБЛЕНКИ»

Улюблені автори: *Еріх Марія Ремарк, Френсіс Скотт Фіцджеральд, Йосип Бродський.*
Улюблені твори: *«Троє товаришів», «Тріумфальна арка», «Вади хорошого виховання».*
Улюблені фільми: *«Леон-кілер», «Солодкий листопад», «Втеча з Шоушенка».*
Улюблена страва: *бануш (гуцульська каша, яка готується з кукурудзи, сметани та шкварок).*

АЛІНА СОРОКІНА, «КОРОЛЕВА УКРАЇНИ — AIR 2015»:

«Дорогі солдати! Вже другий рік поспіль щодня в новинах говорять про події в зоні АТО. Коли чуєш про вибухи, поранення, смерті, неможливо стримати сльози. Кожен свідомий українець, патріот своєї держави, вірить у перемогу і переживає за вас.

Щохвилини я сподіваюсь, що цей жах в країні припиниться. Хочу вам подякувати за всі ваші зусилля звільнити Україну від ворогів, за те, що виборюєте для нас спокій, мир і свободу. Бажаю сили в бою, здоров'я, терпіння і, звичайно ж, перемоги, нехай береже вас Бог у такі тяжкі часи. Низько схиляю голову перед тими солдатами, які пролили кров та поклали життя за те, щоб ми жили у мирі та спокої, вічна їм слава і пам'ять!

Щиро вірю, що всі бійці незабаром повернуться у свої домівки живими і здоровими. Не падайте духом, перемога вже близько!

Слава Україні!»

ВЕРЕСЕНЬ

ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА	НЕДІЛЯ
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

1 вересня
День знань

2 вересня
День закінчення Другої світової війни

5 вересня
Міжнародний день благодійності

7 вересня
День воєнної розвідки України

12 вересня
День українського кіно
День фізичної культури і спорту України

13 вересня
День танкістів

17 вересня
День працівників цивільного захисту України (День рятівника)

19 вересня
День винахідника і раціоналізатора України

22 вересня
День партизанської слави України

27 вересня
Всесвітній день туризму

30 вересня
Всеукраїнський день бібліотек

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Укрполіграфмедіа» (вул. Фрунзе, 104А, м. Київ, 04080).

Наклад 31887 Замовлення 30250

Ціна вроздріб – договірна

ТВО головного редактора Анатолій МАРКЕВИЧ

Чергові по номеру — Сергій ВОРОНКОВ, Ігор ПАРУБСЬКИЙ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004